

CURIERUL ADVENTIST

AUGUST 2023: ISUS ȘI IOAN BOTEZĂTORUL + PATRUZECI DE ZILE SPECIALE + FIRUL ROȘU CARE STĂBATE CARTEA APOCALIPSA + CONSTRUCTORII PE NOUL PĂMÂNT? + HIROSHIMA, PUNCTUL ÎN CARE A ÎNCEPUT NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ PENTRU OMENIRE + SACRAMENTUL CERCETĂRII PERSONALE

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Universitatea Adventus
Absolvire 2023

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

#opaginapezi

„O pagină pe zi” este un proiect prin care propunem citirea unei cărți într-o perioadă definită de timp. Ediția a doua se desfășoară pe parcursul a 90 de zile, în perioada **17 septembrie 2023 – 15 decembrie 2023**. Cartea propusă pentru această perioadă este **Întâlniri**, autor Roberto Badenas.

Participarea la acest proiect nu este condiționată de înscriere. Totuși, cei care doresc să participe la evaluările de la finalul fiecărui capitol și să beneficieze de bonusuri și de premiile oferite ca apreciere pentru consecvență trebuie să se înscrie în proiect completând formularul disponibil pe viatasisanatate.ro/opaginapezi

Conținutul cărții **Întâlniri** va fi pus la dispoziție pe site-ul viatasisanatate.ro/opaginapezi. În fiecare zi, va fi afișat în această pagină conținutul aferent zilei respective.

Premii

Locul 1: Voucher valoric de 400 lei

Locul 2: Voucher valoric de 300 lei

Locul 3: Voucher valoric de 200 lei

Trei premii speciale: abonament pe un an la una dintre următoarele reviste: *Viață+Sănătate, Semnele Timpului, Curierul Adventist.*

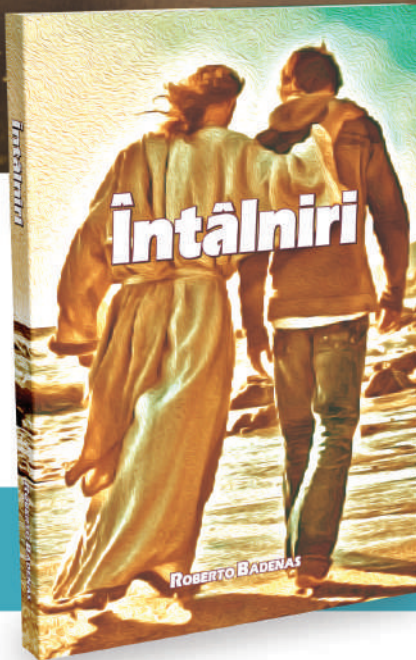
Voucherele pot fi folosite pentru achiziționarea de cărți publicate de Editura Viață și Sănătate.

Pe [viatasisanatate/opaginapezi](https://viatasisanatate.ro/opaginapezi) pot fi consultate detalii suplimentare și regulamentul proiectului.

evs
editura viață și sănătate

Te așteptăm la ediția a doua!

Anul XCX, AUGUST 2023. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Eugen Chirilianu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

STIMATE COMUNITĂȚI ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA,¹

Duhul Sfânt să vă fie revărsat cu o măsură dublă din spiritul și puterea profeților Ilie și Ioan Botezătorul, ca să pregătim calea Domnului nostru Isus Hristos, Cel ce vine curând pe pământ!

În mesajul de astăzi, vă relatez cum colaborăm cu frații noștri de credință din Brazilia, Republica Moldova și țările europene pentru îndeplinirea obiectivelor comune de educație, sănătate și misiune. Voi începe cu câteva gânduri adresate familiei adventiste și profesorilor noștri.

Dragi educatori creștini, o voce profetică în adventism a spus acum 150 de ani că „mântuirea [copiilor] depinde într-o mare măsură de educația pe care o primesc în copilărie” (*Mărturii pentru biserică*, vol. II, p. 399, în orig.). În cel mai fericit caz, părinții împart această responsabilitate cu cadrele didactice adventiste. Profesorii din școlile noastre sunt echipați să-i ajute pe copii să se asemene cu Domnul Isus – cel mai inteligent și cel mai credincios elev din toate timpurile. Prin urmare, mi-aș dori ca elevii și studenții să nu uite niciodată că sunt candidați la viața veșnică. Dragi copii și tineri, în aceste zile, acasă și la birou, mă rog să Îl cunoașteți personal pe Domnul Isus și, de asemenea, mă rog frecvent să aveți succes deplin la probele scrise și orale de la evaluarea națională și de la toate examenele verii. Dumnezeu vrea să acumulați cât mai multă știință și, în aceeași măsură, să dobândiți excelență spirituală.

La nivel de organizație, plănuim să eficientizăm rețeaua adventistă de educație din țară. Tocmai am înființat un comitet național, inspirați de o vizită pe care directorii acestui departament au făcut-o recent în Brazilia, țara cu cei mai mulți adventiști din lume. Acolo, învățământul adventist se autofinanțează integral din două surse: pe de o parte, taxele de școlarizare, pe de altă parte, micile întreprinderi economice de pe lângă școală. Cursurile costă, dar școlile adventiste braziliene au cicluri complete de învățământ, adică nu există gimnaziu fără grădiniță și nivel primar, nu există liceu fără toate ciclurile de la grădiniță până la liceu, nici universități fără licee și așa mai departe. De asemenea, aplică un plan eficient de afaceri. Deși 80% dintre elevi sunt neadventiști, aceștia sunt dispuși să plătească taxe considerabile pentru a asimila în fiecare lună o valoare creștină fundamentală. Pastorii care coordonează departamentele de educație din România întocmesc zilele acestea un raport cu idei și propuneri pentru sistemul românesc de învățământ confesional.

Familiei adventiste și tuturor membrilor ei le recomand o broșură publicată recent în limba română pe tema restabilirii altarului de familie. Conține lecții grupate pentru o săptămână de rugăciune, iar tații și mamele o pot studia împreună cu copiii. Creează momente plăcute de interacțiune cu toate persoanele din casă și, dacă va fi folosită, cu siguranță va crește comunicarea din căminul adventist și va aduce calitate spirituală.

Săptămâna trecută am primit la sediul Uniunii o delegație a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Republica Moldova. Au venit președintele acesteia, secretarul, trezorerul și directorul de publicații și al Departamentului Media. În numele românilor de peste Prut, fratele pastor Ilie Leahu ne-a mulțumit pentru tot sprijinul acordat de-a lungul anilor. În semnare în agenda personală o listă cu motive de recunoștință și a apre-

CUPRINS

3 Editorial

Aurel Neațu

5 Spiritual

Ősz-Farkas Ernő

Isus și Ioan Botezătorul

8 Spiritual

Dan Constantinescu

Patruzeci de zile speciale

12 Profeție

Emilian Niculescu

Firul roșu care stăbate cartea Apocalipsa (II)

14 Profeție

Ștefan Radu

Constructorii pe Noul Pământ?

16 Reflecții

Mugurel Asaftei

Hiroshima, punctul în care a început numărătoarea inversă pentru omenire

19 Universitatea Adventus

Emanuel Sălăgean

Festivitate de absolvire în campusul Universității Adventus din Cernica – promoția 2023

22 Istorie adventă

Leonida Ghioaldă

Istoria unui loc – Labirint 116 (VIII)

27 Teologie

Florin Lăiu

Sacramentul cercetării personale

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

ciat deschis cooperarea cu noi în aria de producere de publicații, literatură și audio-video, dar și în ce privește evanghelizarea. „Niciodată nu s-a întâmplat să spuneți că de data aceasta nu ne puteți ajuta, nu ne-ați refuzat la nicio solicitare”, a menționat președintele Uniunii din Republica Moldova, ceea ce face cinste departamentelor amintite. Pentru un schimb de experiență, delegația moldovenească a vizitat Speranța TV și Radio Vocea Speranței, Editura Viață și Sănătate și Liceul Adventist „Ștefan Demetrescu” din București.

Pe 11 iunie, duminica trecută, la Sala Polivalentă din municipiul Botoșani, a continuat campania „Din grijă pentru tine”. S-au făcut peste 827 de investigații, dintre care mai mult de 350 de ecografii, în peste 30 de cabinete, timp de două zile. Programul a fost sprijinit de Universitatea de Medicină și Farmacie din Târgu Mureș. Ceva inedit a fost faptul că Grădinița Adventistă Crescendo, din oraș, a oferit activități recreative pentru copii și jocuri interactive. Campania de screening al populației continuă și în alte orașe, iar la toamnă se va derula în Timișoara și în București. Pe cei care locuieți în București, în Ilfov sau la distanță de o oră de Capitala țării vă rog să vă notați data de 23 septembrie. În dimineața aceluși Sabat vom lansa programul „Împreună pentru oameni”. Dacă sunteți medici, asistenți, juriști, avocați, profesori, consilieri, psihologi, manageri, trainerii sau altfel de specialiști care pot oferi voluntar servicii profesionale gratuite în bisericile noastre, vă rog să rezervați data și să ne vedem în București, când vom planui alături de prezbiterii și slujbașii bisericii cum să-i ajutăm pe semenii în nevoie.

Sâmbătă, 17 iunie, la Speranța TV va începe difuzarea a opt conferințe biblice coordonate de pastorul Marius Andrei prin Departamentul Familie, sub genericul „Iisus a iubit”. Pe lângă mesajul Evangheliei, veți cunoaște câteva tipuri de familii, variate din punct de vedere etnic, social și medical. Prezentările continuă în fiecare seară, de la ora 21:00, la Speranța TV, Radio Vocea Speranței, precum și în mediul online, până sâmbătă, 24 iunie.

Luni, 19 iunie, pastorii adventiști și soțiile lor s-au întrunit într-un cantonament național de trei zile, o străngere laolaltă pentru informație și inspirație în misiune. Ultima întrunire asemănătoare a fost acum opt ani.

Obiectivul convocării tuturor pastorilor este echiparea pentru misiunea bisericii, consacrare în lucrare și părtășie frățească. Dați-mi voie, în acest context, să spun un bun-venit călduros în familia pastorală colegilor pastori care în cursul lunii iunie au fost sau urmează să fie hirotoniți: Adrian Costăș și Rezső Mutnean Károly, în districtele Suceava, respectiv Marghita, din județul Bihor, și Daniel Nițu, în districtul Gheorghe Doja, în județul Ialomița.

Centrul de Sănătate Podiș sprijină misiunea medicală și are o ofertă de cursuri practice, desfășurate pe durata a 11 zile, în care slujbași sau misionari ai bisericii pot asista la efectuarea terapiei cu remedii naturale și pot învăța fiziologie; cum să aplice principiile biblice pentru redobândirea stării de bine. Directorii departamentelor Lucrare personală au detalii pentru cei care doresc să se înscrie. Slujirea religioasă înfăptuită de cadrele medicale este dorită tot mai mult în țări din Europa, iar lucrul acesta l-am văzut îndeosebi la Congresul centrelor de sănătate, din Portugalia, unde au conferențiat și reprezentanți ai României. Intenționăm să ne pregătim încă de pe acum pentru interesul spiritual pe care Duhul Sfânt îl va produce în inimile oamenilor, cu efecte extraordinare în viitor. Am observat cu deosebită plăcere că recent s-a încheiat și a doua ediție a Școlii de Misiune Autentică, la Moieciu, o inițiativă a Conferinței Muntenia de instruire în evanghelizare ca stil de viață. Curând vor fi disponibile în format video cursurile înregistrate atât la Moieciu, cât și la Școala Misionară din Stupini.

În final, mă voi ruga împreună cu dumneavoastră pentru darurile cele mai de preț pe care generațiile de creștini le așteaptă încă din primele secole. „Tatăl nostru ceresc, Te rugăm ca Duhul Sfânt să fie Educatorul nostru principal și, după Cuvântul Tău, să întoarcă inima părinților înspre copiii lor și inima copiilor înspre părinții lor. Te rugăm, Doamne, Dumnezeul nostru, să mergi în mijlocul nostru, să ne ierți abaterile și păcatele și să ne iei în stăpânirea Ta. Am dori, Tată ceresc, să ne întâlnim față în față cu Domnul Isus, pe care Îl așteptăm din ceruri. Îți mulțumim în numele Lui. Amin!” ■

Aurel Neațu, președinte, Uniunea de Conferințe

ISUS ȘI IOAN BOTEZĂTORUL

Nu suntem de acord cu dogma infailibilității, în măsura în care se aplică vreunui demnitar ecleziastic. Este mult mai dificil să renunțăm la infailibilitate atunci când este vorba despre noi. Cu noi înșine suntem părținitori și, dacă adăugăm și simțământul că suntem conduși direct de Dumnezeu, cu ușurință se formează ideea de infailibilitate. Când cineva are întotdeauna dreptate și nu greșește niciodată, este prins în capcana infailibilității, din care cu greu se scapă.

Dilema ucenicilor

Ucenicii lui Ioan Botezătorul au venit la Isus și i-au pus următoarea întrebare: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” (Luca 7:20). Această întrebare o traducem în limbaj modern în felul următor: „Suntem dezamăgiți de Tine, nu ești Cel pe care-L așteptăm. Stilul Tău, anturajul Tău, prietenii Tăi, aspectele teologice pe care le promovezi nu sunt ca ale lui Ioan. El Te-a scos în evidență la Iordan, dar Tu urmezi o cale diferită de cea pe care Ți-a pregătit-o.” Există și surse extrabiblice din care aflăm despre discipolii lui Ioan că aceștia, contrar învățării lui Ioan de la început, L-au considerat pe Isus mai mic.

N-a fost plăcută o astfel de întâlnire în care Isus a trebuit să ia o atitudine publică. Isus a făcut două lucruri. În primul rând, El a recunoscut activitatea lui Ioan și a clarificat ordinea dintre ei doi. „Vă spun că, dintre cei născuți din femeie, nu este niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu este mai mare decât el” (v. 28). Isus a precizat că cel care este în prezent cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu, Fiul omului, este de fapt mai mare decât el. În al doilea rând, s-a adresat publicului prezent, care probabil privea cu satisfacție să vadă cum va evolua în continuare tensiunea dintre cele două grupuri. Sperau să asiste la un scandal legat de Isus, cu care chiar și Ioan Botezătorul se confruntă.

„Și tot norodul care l-a auzit, și chiar vameșii, au dat dreptate lui Dumnezeu, primind botezul lui Ioan; dar fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui. Cu cine voi asemăna dar pe oamenii din neamul acesta? Și cu cine seamănă ei? Seamănă cu niște copii care stau în piață și strigă unii către alții: «V-am cântat din fluier, și n-ați jucat; v-am cântat de jale, și n-ați plâns.» În adevăr, a venit Ioan Botezătorul, nici mâncând pâine, nici bând vin, și ziceți: «Are drac.» A venit Fiul omului, mâncând și bând, și ziceți: «Iată un om

mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor.» Totuși, Înțelepciunea a fost găsită dreptă de toți copiii ei” (Luca 7:29-50).

Despre ce este vorba în mesajul lui Isus?

1. Isus a recunoscut că Ioan și El au stiluri de slujire diferite

N-au predicat o Evanghelie diferită, ci într-un mod diferit. Tabelul de mai jos sintetizează diferențele dintre Isus și Ioan.

Este un fenomen obișnuit și în zilele noastre să caracterizăm și să catalogăm învățătorii, pastorii și liderii în funcție de stilul, trecutul, înfățișarea, subiectele predicate și abordarea lor.

2. Isus a confruntat auditoriul cu privire la ceea ce credeau despre ei doi

Isus dezvăluie ce credeau diferite grupuri critice de ascultători despre El și Ioan. Din relatarea lui Luca, se poate spune că Ioan respecta tradiția; mai mult, unii credeau că exagerează, motiv pentru care era considerat un fanatic. În prezent, mulți l-ar eticheta drept „conservator”. În opoziție cu Ioan, Isus a fost văzut ca un bețiv, unul care a interpretat legea într-un mod liberal (S-a atins de leprosul necurat, a lăsat să plece nestingherită o femeie prinsă în curvie) și a frecventat locuri în care un rabin respectabil nu ar fi mers niciodată. În limbajul de astăzi, oamenii L-ar numi „liberal”. Problema cu etichetarea este că întotdeauna ea reprezintă nu doar o opinie, ci și un calificativ, care pe de o parte reprezintă emiterea unei judecăți, iar pe de altă parte este o scuză pentru a respinge mesajul cuiva.

Ioan n-a fost bun deoarece „a cântat un cântec de jale”. Deoarece a fost judecat, categorisit, oamenii n-au plâns la cântecul lui de jale, nu au rezonat cu ceea ce el reprezenta, i-au respins mesajul de chemare la pocăință. Avea un stil de viață ascetică, îmbrăcămintea lui nu era la modă, iar alimentația sa era în contrast total cu ospețele de la curtea lui Irod. Meniul său era cât se poate de simplu: miere sălbatică și lăcuste (pentru interpretarea cuvântului „lăcuste”, vezi articolul scris de Ernő Ósz-Farkas: „Felia de proteine a lui Ioan Botezătorul”, Boldog Élet 2023/2). În ciuda faptului că înfățișarea, stilul de viață și mesajul

**TEORIA VS
PRACTICA**
ŐSZ-FARKAS
ERNO

**VREMEA LUĂRII DE
POZIȚIE LA NIVEL TEO-
RETIC A TRECUT; TRE-
BUIE SĂ-I SALVĂM PE
SEMENII NOȘTRI RĂNIȚI,
ALTFEL, TOTUL RĂMÂNE
DOAR O TEORIE GOALĂ.**

IOAN	ISUS
A trăit retras în deșert, având un stil de viață monahal.	A trăit în familie, între oameni, a muncit ca tâmplar.
A avut o viață religioasă ascetică.	
Îmbrăcăminte specială: haină din păr de cămilă, curea din piele.	Îmbrăcăminte în general în ton cu obiceiurile din locul și vremea aceea.
Hrana lui a fost specială: mâncă miere sălbatică și lăcuste.	Isus a avut o dietă obișnuită pentru familiile evreiești.
A trăit complet izolat de lume, asemenea esenienilor, care trăiau în comunități autonome în condiții simple; împlineau și cele mai mici detalii ale legii.	A frecventat regulat sinagoga și a fost un membru cu totul integrat în societate.
Slujire: A folosit cuvinte tari, a muștrat păcatul numindu-l pe nume: „pui de năpârci”.	A vorbit plin de dragoste și iertare: „Nici eu nu te condamn. Du-te, dar, și să nu mai păcătuiești.”
Publicul său țintă: oamenii religioși, în special clasa conducătoare a națiunii. A chemat oamenii să trăiască după standarde morale înalte.	Publicul țintă al lui Isus: „Oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 10:6).
Tradiționalist, conform unora, ascet.	Conform altora, a fost nonconformist, inovator, unul care desconsideră tradițiile. Prin aceasta, i-a ofensat profund pe bătrânii și pe învățătorii religioși.
	A mâncat împreună cu păcătoșii. Declarația Sa de misiune: „Nu am venit pentru cei neprihăniți, ci pentru cei păcătoși” (Matei 9:9-13).

lui Ioan erau similare cu cele ale profeților din vremurile biblice, oamenii au spus despre el că „are drac”.

Spre deosebire de Ioan, Isus „a cântat un cântec vesel”, a predicat Evanghelia, totuși, a fost criticat și El, oamenii n-au ascultat nici mesajul Său, pentru că nici metoda Sa n-a fost bună. Isus nu putea fi credibil în ochii lor, deoarece a mâncat și a băut cu păcătoșii, era considerat un mândăcios, bețiv, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor! Isus îi confruntă pe ascultătorii săi critici și le spune că niciun învățător nu a fost suficient de bun pentru ei, amândoi au fost respinși din cauza etichetelor false care le-au fost puse.

Eticheta de pe frunte

Nici noi nu suntem la fel unii cu alții. Diferențele sunt exprimate în feluri diverse: suntem femeie și bărbat, trăim la țară sau la oraș, avem piele albă sau de culoare, trăim în Occident sau în Est, suntem rezidenți sau imigranți, realizăm o muncă fizică sau intelectuală, suntem tineri sau vârstnici. Acestea sunt diferențe reale care reprezintă o problemă doar dacă atribuim oamenilor diferite etichete și îi catalogăm. Acești termeni devin împovărători deoarece conțin generalizări, clasificări colective. De aici rezultă polarizarea, confruntarea, care în cele mai multe

cazuri se transformă în conflict, acesta devine agresiune și, în cele din urmă, război.

În numele pretextului libertății de exprimare, chiar și în cadrul bisericii se întâmplă să li se atribuie diferite caracteristici colective anumitor grupuri de oameni. Identitatea de grup sau individuală poate fi construită în mod sănătos prin crearea de valori. În absența acestora, definirea identității în raport cu alții devine o constrângere interioară. Este mai ușor să prezinți că cineva este diferit, să dovedești că este greșit, deoarece în fundalul acestuia este prezentată poziția corectă, în care se poziționează grupul. Etichetarea altora reprezintă o încercare disperată de autoîndreptățire din partea celor care, în loc să creeze valoare, își maschează lipsurile prin crearea imaginii persoanei sau grupului inamic.

Problema nu a fost că Ioan a dus o viață ascetică, ci că a fost etichetat și considerat că are drac. De asemenea, problema cu Isus nu era că a predicat harul și a mâncat cu păcătoșii, ci că a fost etichetat ca fiind un destrăbălat și un bețiv.

Cum s-au raportat Isus și Ioan Botezătorul unul la celălalt?

Niciunul nu l-a criticat pe celălalt. „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:30). Când a fost întemnițat în împrejurări grele, Ioan a avut întrebări, dar nu a judecat, ci mai degrabă a întrebat: „Tu ești Acela sau să așteptăm pe altul?”

Isus nu a criticat niciodată slujirea lui Ioan. Ar fi putut critica metodele de lucru învechite ale lui Ioan, stilul său de intimidare, remarcile sale jignitoare, felul său abraziv și neprietenos de a fi. Dimpotrivă, a rostit cele mai apreciative cuvinte ce au fost spuse vreodată despre un om: „Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul.”

Ambele lucrări de slujire au avut succese și eșecuri

Ioan i-a cucerit pe mulți dintre farisei, dar i-a îndepărtat pe cei căzuți spiritual. Isus i-a cucerit pe cei pierduți, dar i-a iritat pe liderii religioși. Niciunul nu l-a condamnat pe celălalt, ci au recunoscut atât succesele, cât și eșecurile. Au acceptat că misiunile lor erau diferite și se completau reciproc. S-au apreciat reciproc, s-au apărut unul pe altul, s-au ridicat unul pe altul deoarece au crezut în Cel care i-a chemat pe amândoi; deoarece

au știut ceea ce nouă ne este greu să facem, că Dumnezeu este mai mare decât noi, decât stilurile sau metodele noastre de lucru. Acest lucru a inclus posibilitatea să se îndoiască, să pună întrebări fără intenția de a se ataca, de a se calomnia reciproc, ci cu intenția de a comunica direct, față către față.

Potrivit învățaturii lui Isus, nu aceasta este linia de demarcație dintre cele două tabere. Adepții lui Ioan și adepții lui Isus nu reprezintă grupuri de oameni opuse; nu este sigur că linia de demarcație este între oameni ce trăiesc în capitală sau în provincie, între femei și bărbați, albi sau de culoare. Isus identifică cele două tabere în mod diferit.

Două tabere în opoziție una cu cealaltă

Una din tabere: „Și tot norodul care l-a auzit, și chiar vameșii, au dat dreptate lui Dumnezeu, primind botezul lui Ioan” (Luca 7:29). Cui au dat dreptate? Lui Ioan cu orientarea sa conservatoare, ascetică? Nu, ci lui Dumnezeu. Nu poți să-ți formezi identitatea pe faptul că ești diferit de el, noi cei de aici suntem diferiți față de cei din altă biserică. Identitatea ta este determinată de faptul că I-ai dat dreptate lui Dumnezeu, iar prin acest fapt El îți construiește identitatea. Cei care au acceptat mesajul lui Ioan și s-au convertit I-au dat dreptate lui Dumnezeu. Cei care au acceptat mesajul lui Isus n-au acceptat o orientare netradițională, o abordare nouă pentru ei, ci I-au dat dreptate lui Dumnezeu – „Înțelepciunea a fost găsită dreaptă de toți copiii ei” (toți copiii Săi I-au dat dreptate – traducerea Pröhle Károly) (Luca 7:35).

Cei care I-au dat dreptate lui Dumnezeu s-au convertit, au experimentat nașterea din nou, au devenit copii ai înțelepciunii. Astfel, Isus și Ioan, împreună, formează o singură echipă. Ioan, care propovăduia pocăința, și Isus, care propovăduia bucuria, erau în slujba aceluiași Dumnezeu. Cei care îi dau dreptate lui Dumnezeu aparțin de grupul lor. Ei acceptă mesajul despre judecata al lui Ioan și se bucură din partea lui Isus de Evanghelia iubirii mântuitoare a Tatălui. Aceștia alcătuiesc o singură tabără.

Cealaltă tabără – cu adevărat există și o astfel de tabără –, conform afirmației lui Isus, este formată din cei care nu I-au dat dreptate lui Dumnezeu. „Fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui” (Luca 7:30). Cei care nu-l primesc pe Ioan, deoarece are drac sau pentru că este prea „conservator”, nu-l vor primi nici pe Isus, deoarece în ochii lor este bețiv și prea „liberal”. Fiecare etichetă sau calificativ pe care ni le punem unii altora, pe care le atribuim învățătorilor, pastorilor, bisericii sau bisericilor locale, reprezintă încă o scuză pentru a respinge mesajul convertirii personale.

De obicei, cui îi dai dreptate?

Mesajul lui Isus este clar: nu se pune problema dacă este bine să cânti o cântare de jale sau din fluier, să plângi sau să cânti o cântare de bucurie, să mănânci miere sălbatică sau carne de pește, să porți o haină din păr de cămilă sau o haină fără cusătură, să numești păcatele pe nume sau să propovăduiești harul, ci, indiferent dacă Dumnezeu îți vorbește într-un fel sau altul, ești tu în stare să-I dai dreptate lui Dumnezeu?

Aici nu este vorba despre a câștiga vreo dispută teologică. Cel care-și regretă păcatele Îi dă dreptate lui Dumnezeu. Îi dă dreptate lui Dumnezeu cel care îi permite Duhului Sfânt să-i transforme viața, relațiile, valorile, vorbirea, spiritualitatea, viața personală, afacerile, viața socială. Îi dă dreptate lui Dumnezeu cel care poate spune: „Fratele meu, iartă-mă!”

Trăim vremurile din urmă și nu ne mai putem permite luxul dezbatărilor din vremurile liniștite, relaxați în pat, între perne, într-o cameră caldă, sorbind ceaiul. Când are loc un cutremur ca cel care a lovit recent Turcia, blocurile se prăbușesc. Potrivit serviciilor de salvare, strigătele de ajutor se aud peste tot în primele zile, dar după trei sau patru zile, se face liniște. Cei care se află sub dărâmături nu mai au putere nici să vorbească.

Nimeni nu se mai ceartă. Nu contează dacă sunt îmbrăcați în haine de păr de cămilă sau în haine elegante, dacă plâng sau cântă, toate acestea nu mai contează; un singur lucru contează. Fie că au mâinile goale sau un târnăcop în mână, ei sunt chemați să dea la o parte ruinele și să găsească supraviețuitorii. Chiar și după opt zile, încă mai are sens să cauți.

A fost emoționant să vezi o fetiță de opt luni care s-a prăbușit cinci etaje cu bloc cu tot, dar care a fost găsită în viață după opt zile. A fost dezgropată și mama ei, care a spus că și-a strigat în zadar copiii, dar niciunul nu a răspuns, așa că nici ea nu mai voia să fie salvată. În final, s-a dovedit că doi dintre cei trei erau în viață!

Dumnezeu a chemat un popor pentru a salva oameni înainte de a doua venire a lui Isus. Nu mai este timp pentru dezbateri de lux în timp de pace, legate de orientarea fiecăruia, în timp ce Evanghelia veșnică este predicată. Ne-a mai rămas un singur lucru pe care trebuie să-l facem: să-I dăm dreptate lui Dumnezeu! Vremea luării de poziție la nivel teoretic a trecut; trebuie să ne punem mâinile în praf și noroi și să-i scoatem de sub dărâmături pe semenii noștri răniți, altfel, totul rămâne doar o teorie goală. ■

**CEI CARE I-AU DAT
DREPTATE LUI
DUMNEZEU S-AU
CONVERTIT, AU
EXPERIMENTAT
NAȘTEREA DIN NOU,
AU DEVENIT COPII
AI ÎNȚELEPCIUNII.
ISUS ȘI IOAN,
ÎMPREUNĂ, FOR-
MEAZĂ O SINGURĂ
ECHIPĂ.**

Dr. Ősz-Farkas Ernő, profesor asistent
la Institutul Teologic Adventist din Pécel, Ungaria.

PATRUZECI DE ZILE SPECIALE

Exegeții biblici au constatat că, în varietatea de modalități prin care Scriptura ne oferă cunoașterea Adevărului, putem evidenția și semnificațiile numerelor, mai precis ale unora dintre ele. Și asta fără a luneca pe panta numerologiei, o pseudoștiință mai apropiată de astrologie, care încearcă să pună în evidență o serie de legi ale matematicii astrale cu scopul definirii destinului uman. Acestea i s-ar potrivi foarte bine îndemnul apostolului Pavel: „Timoteie, păzește ce ți s-a încredințat; fereste-te de flecăriile lumești și de împotrivirile științei, pe nedrept numite astfel” (1 Timotei 6:20).

Desigur că un număr din Biblie poate fi pur și simplu un număr, fără o semnificație specială și fără înțelesuri secrete, mesaje ascunse sau coduri aflate în spatele său².

În același timp, este limpede că numărul unu poate reprezenta atât unitatea – „pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una” (Ioan 17:22), cât și solitudinea absolută – „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn” (Deuteronomul 6:4), în timp ce numărul doi are semnificația sublinierii unui adevăr sau a unei realități – „faptul că Faraon a visat visul de două ori înseamnă că lucrul este hotărât din partea lui Dumnezeu” (Geneza 41:32); vezi și textele privind *mărturia a doi sau trei martori*, faptul că ucenicii au fost trimiși *doi câte doi*, sau remarcă înțeleptului Solomon: „Mai bine doi decât unul” (Eclesiastul 4:9).

La fel, numărul trei este indisolubil legat de Trinitatea divină, de perioada slujirii hristice (trei ani), sau de momentul învierii Sale (*a treia zi*). Mai putem menționa aici tripla tăgăduire a lui Petru și cele trei solii îngerești. Profesorul Daniel Olariu a dezvoltat o interesantă hermeneutică, intitulată „Procedeu literar al revelației”, bazată pe modelul $3 + 1^3$.

Numărul patru zugrăvește o plenitudine pământeană – *cele patru colțuri ale pământului* (Apocalipsa 7:1, cele patru împărății pământești din profeția lui Daniel (Daniel 7:3), cele patru tipuri de pământ/sol din parabola semănătorului), iar numărul 6 mai este numit și „numărul omului” (care a fost creat în ziua a șasea și trebuie să lucreze șase zile). Se pot menționa aici și cele șase *cetăți de scăpare* (Numeri 35:6), dar, în raport cu cifra următoare, numărul șase mai poate sugera ceva imperfect sau chiar apostat (vezi dimensiunile chipului de aur ridicat de Nebucadnețar, sau 666, cunoscut ca *numărul fiarei* – Apocalipsa 13:18).

Ne vom opri cu exemplificările la cifra șapte, care semnifică integralitatea sau perfecțiunea, motiv pentru care este numit și „numărul lui Dumnezeu”. Ca ilustrații, vom aminti cele șapte zile ale creației, cele șapte ocoliri ale Ierihonului înainte de cucerirea acestuia (Iosua 6:15), sau iertarea *până la șaptezeci de ori câte șapte*, recomandată de Mântuitor (Matei 18:22).

Interesant este faptul că, alături de „numărul desăvârșirii”, unul dintre numerele cel mai frecvent menționate din Biblie este patruzeci, pe care comentatorii îl asociază fie unei perioade de încercări, fie unei perioade de judecată sau de aplicare a unei pedepse. Din rațiuni ce țin de limitele spațiului tipografic, în cele ce urmează ne vom referi doar la perioadele de patruzeci de zile.

Patruzeci de zile de potop

Într-adevăr, prima referință biblică privește cataclismul făcut cunoscut de Dumnezeu lui Noe: „Căci, după șapte zile, voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi șterge astfel de pe fața pământului toate făpturile pe care le-am făcut” (Geneza 7:4).

Fără nicio conotație numerologică, vom observa faptul că sintagma *patruzeci de zile* apare în contextul respectiv de patru ori, pe parcursul a două capitole succesive. De ce a fost nevoie de un asemenea răstimp pentru reconfigurarea unei realități terestre a cărei geneză a durat numai șase zile este o întrebare la care nu avem încă un răspuns convenabil.

În schimb, vom completa semnificația duratei în cazul cu o componentă pozitivă, derivând din precizia cu care Dumnezeu își ține promisiunile, conferindu-le valoare de reper absolut (inclusiv din punct de vedere temporal). Pe această bază, „după patruzeci de zile, Noe a deschis fereastra corabiei pe care o făcuse” (Geneza 8:6), gest al credinței și al nădejzii că împlinirea făgăduințelor divine este neîndoielnică.

Patruzeci de zile îndoliate

Fără îndoială, patriarhului Iacov i-au fost organizate funeralii la cel mai înalt nivel, în calitate de părinte al lui Iosif, *mai-mare/domnul țării* (gubernator, vicerege) al Egiptului: „Patruzeci de zile au trecut astfel și au fost întrebuițate cu îmbălsămarea lui. Și egiptenii l-au plâns șaptezeci de zile” (Geneza 50:3).

Istoricii par să se contrazică în ceea ce privește dimensiunea exactă a celor două perioade. Potrivit lui Diodor Siculus, egiptenii obișnuiau să-și plângă regii timp de șaptezeci și două de zile, iar procesul de îmbălsămare este estimat la mai mult de treizeci de zile⁴. Herodot alocă procesului de îmbălsămare șaptezeci de zile, dar asta pe baza observațiilor sale de la Teba, deși pe vremea lui Iosif capitala egipteană era la Memphis. În plus, se pare că mumiile din Teba sunt într-adevăr mult mai bine conservate decât cele din Memphis⁵.

Este de menționat faptul că perioada de doliu pentru fruntașii israeliți (ex. Aron, Moise) a fost inițial de 30 de zile (Numeri 20:29; Deuteronomul 34:8), ulterior aceasta fiind de șapte zile (1 Samuel 31:13; Iov 2:13).

Dând întâietate versetului biblic, aparenta discrepanță va dispărea dacă cele șaptezeci de zile fie sunt considerate o rotunjire pentru șaptezeci și doi, fie sunt o diminuare cu două zile a doliului regal, așa cum sugerează Quistorpius, pentru a face diferența între Iacov și un rege egiptean autentic⁶. În asemenea condiții, cele șaptezeci de zile de doliu (egiptean) includ cele patruzeci de zile necesare îmbălsămării plus cele treizeci de zile ale doliului israelit.

La egipteni, în zilele de doliu, templele erau închise, iar sacrificiile, interzise și sărbătorile, sistate. Cei implicați își puneau țărână pe cap, se încingeau cu haine de in, cântând versuri de jale și laude la adresa decedatului (bocitori) și intrau într-o perioadă de abținere culinară (hrană de origine animală, vin), sexuală și chiar de îngrijire corporală sau alte elemente de confort.

Acceptând practicile funerare ale egiptenilor, Iosif nu poate fi acuzat de apostazie câtă vreme în felul acesta el și-a arătat dragostea și respectul față de tatăl său. În plus, îmbălsămarea sau învelirea trupului cu mirodenii era de natură să-l ferească de obișnuita degradare, având în vedere promisa repatriere a acestuia în Canaan, pentru a fi înhumat în mormântul familiei.

Patruzeci de zile cu Dumnezeu

O experiență remarcabilă îl are ca protagonist pe Moise, despre care Scriptura menționează: „Moise a intrat în mijlocul norului și s-a suit pe munte. Moise a rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți” (Exodul 24:18). Experiența este unică întrucât, după șase zile de așteptare împreună cu Iosua, Moise intră într-o comunicare directă cu Dumnezeu. El este, de altfel, singurul personaj biblic despre care ni se spune că „Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui” (Exodul 33:11). Comentarii biblici subliniază și ei faptul că această „experiență extraordinară imprimă învățătura că, prin comuniunea cu Dumnezeu, sufletului îi este împărtășită adevărata putere și reînvierea cea mai dulce”⁷.

Avem de-a face însă nu doar cu o experiență unică în felul ei, ci și cu una repetată. Pentru că, dacă în prima în-

tâlnire, Dumnezeu îi oferă tablele Legii și instrucțiunile privind construcția și funcționarea sanctuarului, a doua oară rescrierea tablelor de piatră a fost însoțită de arătarea slavei Domnului și reînnoirea legământului, în urma unei mijlociri insistente a celui chemat să conducă poporul în drumul spre Canaan. „M-am aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului: patruzeci de zile și patruzeci de nopți m-am aruncat cu fața la pământ, pentru că Domnul spusese că vrea să vă nimicească” (Deuteronomul 9:25).

Nevoile trupului nu au fost simțite, deoarece dorințele spiritului au fost împlinite pe deplin. „Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N-a mâncat deloc pâine și n-a băut deloc apă” (Exodul 34:28). Scepticii care invocă imposibilitatea funcționării biologice în asemenea condiții trebuie să țină seama de faptul că aceasta a fost doar una dintre manifestările supranaturale ale puterii divine de care israeliții au beneficiat în periplul lor către patria promisă (mana cerească, apa din stâncă, haine și încălțări neuzual de durabile ș.a.).

Patruzeci de zile de misiune

Despre iscoadele trimise să inspecteze realitățile țării Canaan, Scriptura consemnează: „S-au întors de la iscodirea țării după patruzeci de zile împlinite” (Numeri 13:25). Sublinierea „împlinite”, corelată cu faptul că avem de-a face cu o perioadă de timp care se repetă în mod constant în cărțile sacre, indică faptul că munca lor a fost complet încheiată și că pământul a fost explorat temeinic⁸.

Atitudinea defetistă a celor zece iscoade va determina o sancțiune divină în care se întâlnește prima folosire a cuvintelor *zi* și *an* împreună, într-un sens corelat, într-o prezentare profetică: „După cum în patruzeci de zile ați iscodit țara, tot așa, patruzeci de ani veți purta pedeapsa fărădelegilor voastre, adică un an de fiecare zi, și veți ști atunci ce înseamnă să-Mi trag Eu mâna de la voi” (Numeri 14:34).

Chiar dacă legătura dintre cele două perioade pare a fi arbitrară, iar corespondența aparentă se afla doar la suprafață, ea avea darul să se fixeze în mintea unei națiuni incapabile să urmeze o analogie mai profundă și mai spirituală a vinovăției și pedepsei⁹.

În realitate însă, ziua și anul se asemănau, amândouă având o caracteristică semnificativă comună în ceea ce privește ciclurile lor de temperatură. Fiecare zi era compusă din *seară*, partea de zi întunecată sau *rece*, și partea

EXPERIENȚA LUI MOISE
NE ARATĂ CĂ CEL MAI
BINECUVÂNTAT INTERVAL
ESTE CEL PETRECUT ÎN
PREZENȚA LUI DUMNEZEU
ȘI ÎN ASCULTARE DE EL.

luminată a zilei, sau *călduroasă*. Tot așa era compus și anul din frigul iernii și din căldura verii. Sinteza acestei similitudini se regăsește în Geneza 8:22, unde diferitele expresii ca *timpul semănatului și seceratului, frigul și căldura, vara și iarna și ziua și noaptea* sunt folosite în acest sens paralel¹⁰.

Patruzeci de zile de umilință

Contextul istoric și geografic în care, timp de mai bine de o lună, Goliat și-a lansat zilnic provocarea, stigmatizându-i pe bărbații lui Israel ca fiind nedemni și lași, era deosebit de complex. „Filisteanul înainta dimineața și seara și s-a înfățișat astfel timp de patruzeci de zile” (1 Samuel 17:16).

ACȚIUNEA LUI EZECHIEL DE A PURTA PĂCATUL LUI ISRAEL ARATĂ CĂ DUMNEZEU ERA GATA SĂ IERTE PĂCATUL POPORULUI.

Faptul că în această perioadă filistenii nu făcuseră nicio încercare de a flanca oștirea lui Israel înseamnă că, de la dezastruoasa lor înfrângere de la Micmaș, nu fuseseră destul de puternici pentru un atac de anvergură. Ei se bazau acum pe intimidare și pe posibilitatea victoriei prin lupta dintre Goliat și un israelit. Concluzia aceasta este întărită pe grabnica lor retragere de îndată ce Goliat a fost învins.

În plus, valea care despărțea cele două forțe era atât de greu de trecut, încât, dacă una din părți îndrăznește să dea un atac frontal, acesta ar fi fost aproape sigur o înfrângere.

În economia narațiunii însă, cele patruzeci de zile de umilință creează un crescendo tensional care amplifică nuanțele și sensurile deznodământului, de la nepotrivirea dintre învins – impunătorul filistean având o *înălțime de șase coți și o palmă* – și învingător – *un copil cu păr bălai și cu fața frumoasă* –, la discordanța sesizată de David: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliță și cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărât-o” (1 Samuel 17:45).

Patruzeci de zile de călătorie inițiativă

Fugind de mânia unei regine întărită, după o zi de călătorie în pustiu, Ilie primește îmbărbătare și hrană din partea unui înger. „Apoi, El s-a sculat, a mâncat și a băut și, cu puterea pe care i-a dat-o mâncarea aceasta, a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la Muntele lui Dumnezeu, Horeb” (1 Împărați 19:8).

Indiferent de estimările diferite ale distanței parcurse – 320 km după unii comentatori, 130 mile după alții – este limpede că traseul Beer-Șeba-Horeb nu justifică un răstimp atât de îndelungat pentru a fi parcurs, chiar dacă dificultatea acestuia nu poate fi neglijată.

Așa că vom muta și noi accentul pe *puterea pe care i-a dat-o mâncarea aceasta*, înțelegând că perioada la care

face referire textul citat a fost petrecută pe profet postind și în comuniune cu Dumnezeu, oarecum la fel ca precursorul său Moise, despre a cărui experiență am vorbit ceva mai devreme. Pe aceleași dealuri accidentate unde Moise avusese comuniune cu Domnul său, a avut și Ilie o comuniune specială cu Dumnezeu.

Mai mult, remarcând faptul că atât Moise, cât și Ilie au fost precursori ai Domnului nostru Isus Hristos într-un post de patruzeci de zile, un comentator biblic sublinia că, prin cele trei posturi celebre, Hristos, Moise și Ilie s-au întâlnit în mod glorios în Muntele Tabor¹¹.

Patruzeci de zile profetice

O altă indicație a scalei profetice *an-zi*, care mai târziu avea să fie frecvent utilizată în interpretarea profețiilor biblice relativ la timp, o regăsim în cartea lui Ezechiel: „După ce vei isprăvi aceste zile, culcă-te a doua oară pe coasta dreaptă și poartă nelegiuirea casei lui Iuda patruzeci de zile; îți pun câte o zi pentru fiecare an” (Ezechiel 4:6).

Perioada de patruzeci de ani pentru exilul lui Iuda este confirmată în capitolul 29, unde se spune că Egiptul va fi dus în robie timp de patruzeci de ani de către Nebucadnețar și, la sfârșitul acelei perioade, va fi restabilit, dar nu la mărțea sa de odinioară. Patruzeci de ani este, așadar, perioada supremației haldeene¹².

În același timp, dacă considerăm anul al VIII-lea al lui Iosia, 632/631 î.H. ca începutul perioadei vinovăției deosebite a lui Iuda, atunci, de la data aceea până la data primei solii a lui Ezechiel în anul 593/592 î.H. sunt exact patruzeci de ani¹³.

Există încă opinii diverse privitoare la faptul că gestul lui Ezechiel trebuia să simbolizeze păcatul lui Iuda sau pedeapsa pentru acesta. Este de presupus că ambele interpretări sunt conforme textului biblic, câtă vreme majoritatea profețiilor îmbinau prevestirea unor nenorociri cu solia mântuitoare a harului divin, fără a trece cu vederea păcatul pentru care trebuia să se facă ispășire. Acțiunea lui Ezechiel de a purta nelegiuirea lui Israel ar fi putut să arate faptul că Dumnezeu era binevoitor să ierte păcatul poporului și, chiar acum, într-un târziu, să-și realizeze scopul Său prin ei.

Patruzeci de zile de har

La fel ca și în alte situații menționate anterior, mesajul profetului Iona sugerează faptul că, în Scriptură, patruzeci este dimensiunea timpului de probă: „Iona a început să pătrundă în oraș cale de o zi, strigând și zicând: «Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!»” (Iona 3:4)

Comentariile pe acest subiect subliniază faptul că, pentru o conștiință orientală, acest mesaj simplu și repetat ar fi putut fi mai eficace decât o adresare sofisticată. Este adevărat că simplitatea este întotdeauna impresionantă, dacă ne gândim la cele patru cuvinte scrise

pe zidul palatului lui Belșatar, într-o împrejurare asemănătoare. Cu toate acestea, este greu de presupus că înștiințarea din textul biblic constituie conținutul integral al soliei lui Iona, deși acesta reprezenta, fără îndoială, tema dominantă a avertizării sale.

Interesant este faptul că, deși preluarea în versiunea Septuaginta „încă trei zile” este o evidentă greșeală de traducere, Josephus Flavius vine cu interpretarea că, în scurt timp, vor pierde întreg Imperiul Asiatic, deși amenințarea privea doar distrugerea cetății Ninive. E drept că, ulterior, și această pierdere a devenit o realitate¹⁴.

Trei sute de ani mai târziu, Augustin oferă o explicație mistică a acestei discrepanțe, pornind de la diferitele împrejurări ale existenței hristice, Mântuitorul fiind cel care a rămas patruzeci de zile pe pământ după învierea Sa, dar care a înviat a treia zi¹⁵.

Patruzeci de zile de ispitire

Evangelhiile sinoptice consemnează conexiunea dintre postul de patruzeci de zile al lui Isus și ispitirea Sa: „Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămânzit. Ispititorul s-a apropiat de El și I-a zis ...” (Matei 4:2,3); „unde a stat patruzeci de zile, fiind ispitit de Satana. Acolo stătea împreună cu fiarele sălbătice și-I slujeau îngerii” (Marcu 1:13); „... unde a fost ispitit de diavolul timp de patruzeci de zile. N-a mâncat nimic în zilele acelea; și, după ce au trecut acele zile, a flămânzit” (Luca 4:2). Singura diferență pare să fie în relatarea lui Luca, unde ispitirea este un proces continuu, derulat de-a lungul întregii perioade de patruzeci de zile. Cele trei provocări detaliate în evanghelii s-au petrecut la finele perioadei amintite¹⁶ și constituie punctul culminant, fiind atacurile proeminente și cele mai puternice asupra Mântuitorului întrupat.

Reamintim paralelismul cu posturile lui Moise și Ilie, cu mențiunea că, dacă starea lui Moise, când nu avea nevoie de hrană, era una de glorie, cea a lui Hristos (și este de mirare încă, deși a fost profetizată), era una de umilință.

Patruzeci de zile cu Isus

Conformându-se practicii de a relata în mod diferit, mai succint sau pe larg, secvențele narațiunii biblice, textul care urmează acoperă practic întreaga perioadă dintre învierea și înălțarea Domnului Isus Hristos: „După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele 1:3).

E drept că, în tot acest răstimp, Isus nu a rămas continuu cu ucenicii Săi, ci li s-a arătat în diferite ocazii și unui număr diferit de persoane, cel mai consistent fiind cei 500 de inși (1 Corinteni 15:6).

Capitolele de final ale celor patru evanghelii relatează multe dintre evenimentele petrecute în ocaziile menționate, dar principiul conciziei îl poate induce în eroare pe cititorul nevizat, sugerând o aparentă comprimare a timpului, motiv pentru care se recomandă parcurgerea tuturor referințelor biblice legate de perioada în cauză.

Cert este că zilele respective au fost de un real folos ucenicilor ce urmau să devină apostolii lui Hristos, întemeietorii unei noi religii și stâlpii viitoarei biserici care-L avea în centru pe Acesta.

Concluzii

Sucesiunea diferitelor secvențe de timp, egale ca întindere, dar diferite prin conținutul lor, ne arată încă o dată, dacă mai era nevoie, că timpul este al lui Dumnezeu. În ceea ce ne privește, timpul poate fi, în egală măsură, o perioadă de probă, una de har, un răstimp al pedepsei, o vreme de acțiune sau de răgaz.

De cele mai multe ori, semnificația unei perioade de timp este o consecință a atitudinii și acțiunii oamenilor. Iar experiența lui Moise ne arată că cel mai binecuvântat interval este cel petrecut în prezența lui Dumnezeu și în ascultare de El. ■

AUGUSTIN OFERĂ O EXPLICAȚIE MISTICĂ, PORNIND DE LA DIVERSE ÎMPREJURĂRI ALE EXISTENȚEI HRISTICE, MÂNTUITORUL FIIND CEL CARE A RĂMAS PATRUZECI DE ZILE PE PĂMÂNT DUPĂ ÎNVIEREA SA, DAR CARE A ÎNVIAT A TREIA ZI.

Dan Constantinescu, doctor în economie, licențiat în teologie

¹ <https://presedinte.adventist.ro/2023/06/16/mesajul-presedintelui-16-iunie/>.

² <https://www.gotquestions.org/Romana/numerologia-biblica.html>.

³ D. Olariu, „Semnificația procedurii literare al revelației”, C.A. 6/XCVI (2019), pp. 14-16.

⁴ Gill's Exposition of the Entire Bible, <https://www.biblestudytools.com/commentaries/gills-exposition-of-the-bible/genesis-50-3.html>.

⁵ Ellicott's Commentary for English Readers, <https://archive.org/details/biblecommentaryf01elliouft/page/172/mode/2up>.

⁶ Ellicott's Commentary for English Readers, Ibidem.

⁷ Comentarii biblice, <https://mybible.eu/ro/EXO.24.VDC>.

⁸ Pulpit Commentary, <https://bibleportal.com/commentary/section/pulpit/661795>.

⁹ Pulpit Commentary, <https://bibleportal.com/commentary/section/pulpit/661830>.

¹⁰ Comentarii biblice, <https://mybible.eu/ro/NUM.14.VDC>.

¹¹ John Trapp Complete Commentary, <https://bibleportal.com/commentary/section/john-trapp-complete-commentary/405234>.

¹² Cambridge Bible for Schools and Colleges, <https://biblehub.com/commentaries/ezekiel/4-6.htm>.

¹³ Comentarii biblice, <https://mybible.eu/ro/EZK.4.VDC>.

¹⁴ Gill's Exposition of the Entire Bible, <https://www.biblestudytools.com/commentaries/gills-exposition-of-the-bible/jonah-3-4.html>.

¹⁵ Pulpit Commentary, <https://bibleportal.com/commentary/section/pulpit/687291>.

¹⁶ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 117.

FIRUL ROȘU CARE STĂBATE CARTEA APOCALIPSA (II)

Sabatul creațiunii și sabatul revelației

Din prima carte a Bibliei, cartea Geneza, reiese că prima zi completă de 24 de ore pentru Adam și Eva, de fapt prima zi completă pentru omenire, a fost Sabatul. În această zi, Creatorul S-a odihnit, a sfințit această zi și a binecuvântat-o. Atunci când Creatorul a coborât pe pământ ca om, a explicat că această zi, Sabatul, a fost „făcută pentru om”. Pentru Sine, Dumnezeu nu avea nevoie de odihnă, deci sfințirea, adică „punerea deoparte”, îl avea în vedere tot pe om, tot așa și binecuvântarea, deoarece nici binecuvântarea unei zile pentru Sine nu are sens. Dar timpul nu se poate dărui cuiva fără ca dăruitorul și destinatarul darului să fie prezenți. De aici reiese că prima zi completă de 24 de ore a omenirii a fost o zi de părtășie a omului cu Creatorul, o zi în care puteau să își exprime direct admirația până la fascinație, recunoștința profundă a beneficiarilor atâtor comori, care umpleau până la refuz inimile lui Adam și a Evei, la vederea atâtor minunății pe care le descopereau în jurul lor la fiecare pas. Acel Sabat a devenit un monument al creațiunii, o lecție-model pentru tot restul sabaturilor, așa cum prevede Decalogul. Nici nu se putea începe mai frumos istoria

Pământului decât cu o astfel de sărbătoare a închinării.

La fel, ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, este de fapt rezultatul unei experiențe unice, tot într-o zi de Sabat, „ziua Domnului”, un Sabat al revelației divine:

„În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe care zicea: «Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea.»” (Apocalipsa 1:10,11)

Pentru apostolul Ioan, ultimul supraviețuitor dintre ucenicii Domnului, în acea zi de Sabat, insula Patmos a devenit un turn de observație profetic foarte înalt, prilejuindu-i o privire panoramică asupra întregului drum al bisericii creștine în veacurile viitoare până la ivirea zorilor unui cer nou și al unui pământ nou.

Primele trei capitole ale cărții Apocalipsa Îl prezintă pe Domnul Isus în a doua etapă a îndeplinirii planului de mântuire, așa cum o ilustra sanctuarul, macheta miniaturală a acestui plan. După etapa activității pământești ilustrată de curtea sanctuarului, a urmat etapa ilustrată de

DAR TIMPUL NU SE POATE DĂRUI CUIVA FĂRĂ CA DĂRUITORUL ȘI DESTINATARUL DARULUI SĂ FIE PREZENȚI. DE AICI REIESE CU PRISOSINȚĂ CĂ PRIMUL SABAT, PRIMA ZI COMPLETĂ DE 24 DE ORE A OMENIRII, A FOST O ZI DE PĂRTĂȘIE A OMULUI CU CREATORUL SĂU.

SPERANȚĂ LA CEAS DE SEARĂ
cu Alberto Asofiei

Emisiunea „Speranță la ceas de seară” își propune să fie un refugiu pentru toți cei care caută să petreacă un timp de relaxare prin muzică și subiecte în care e greu să nu te regăsești. Acest popas de seară dorește să aducă liniște, pace, dar mai ales speranță în inimile tuturor.

RADIO VOCEA SPERANȚEI
Luni- Joi, ora 18:00

încăperea numită „Sfânta”: întreținerea vieții spirituale a bisericii creștine. Ioan Îl vede pe Domnul Isus, „Cel Înviaț”, păzind cele șapte sfeșnice (obiect caracteristic acestei încăperi a sanctuarului). Cele șapte scrisori trimise bisericii arată cât de bine cunoaște starea bisericii, atât aspectele pozitive, cât și cele negative, și cât este de interesat de prosperitatea ei, oferind mereu remedii pentru deficiențele lor sub îndrumarea Duhului Sfânt. Aceste trei capitole arată că Mirele înălțat la cer, prin trimiterea celor șapte epistole atât de semnificative celor șapte biserici de atunci, se adresează de fapt „miresei” Sale, adevărata biserică creștină din toate timpurile.

Dar începând cu capitolele 4 și 5 din Apocalipsa, firul roșu al relatării urmărește împlinirea obiectivelor prefigurate profetic prin cele șapte sărbători ceremoniale, începând cu prima sărbătoare anuală: Paștele. Cum s-ar fi putut ilustra mai bine posibilitatea eliberării din păcat a omului decât prin eliberarea poporului Israel din robia egipteană? De la acel moment istoric trăit de poporul lui Dumnezeu, această sărbătoare devine o profecie cu privire la jertfirea adevăratului Miel al lui Dumnezeu, pentru a oferi posibilitatea mântuirii tuturor oamenilor.

Sărbătoarea Paștelui cuprindea trei sărbători:

- Jertfirea mielului
- Snopul primelor roade
- Cele șapte zile când se consumau azime și ierburi amare.

Confirmarea de către forul ceresc suprem a împlinirii misiunii de miel pascal a Domnului Isus

Apostolul Ioan are parte de o viziune cerească chiar în sediul guvernării cerești pentru a asista la o moment solemn, dramatic: deschiderea unei cărți sigilate cu șapte peceți. Faptul că Ioan Îl vede pe Dumnezeu Tatăl (pe care nimeni nu L-a văzut) și felul în care este descris Domnul Isus ca Miel înjunghiat arată că este vorba doar de o viziune cerească, nu de o realitate cerească.

Totul începe cu un moment de tensiune maximă:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți.

Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: «Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?»

Și nu se găsea nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.

Și am plâns mult pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.” Apocalipsa 5:1-4

Ceea ce surprinde este faptul că este vorba de cer și totuși nu se găsește nimeni care să dețină vrednicia de a deschide cartea care, evident, are de-a face cu soarta bisericii, a omenirii.

În momentul următor, Ioan este liniștit de unul dintre cei douăzeci și patru de bătrâni că s-a găsit Cineva care este „vrednic”:

„Și unul din bătrâni mi-a zis: «Nu plânge; iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei»” (Apocalipsa 5:5).

Această viziune cerească are în vedere câteva obiective majore:

Tensiunea creată inițial are rolul de a arăta riscul uriaș asumat de Domnul Isus prin faptul că a acceptat să devină om. Un singur păcat săvârșit de El ar fi avut consecințe deosebit de grave privind chiar Persoana Sa și ar fi însemnat eșecul întregii misiuni. Doar în virtutea biruinței Sale putea fi vrednic de a deschide cartea viitorului, scrisă ca urmare a atotștiinței lui Dumnezeu. Fără această victorie, Cartea viitorului bisericii, scrisă de Dumnezeu în atotștiința Sa, ar fi rămas sigilată pentru totdeauna, ca atare și soarta bisericii ar fi fost pierzarea.

Lacrimile vărsate de Ioan, care află mai întâi că nu este nimeni vrednic să deschidă cartea sigilată, sunt ultimele „ierburi amare” legate de această sărbătoare simbolică a Paștelui.

Să se confirme reușita îndeplinirii misiunii de Miel al lui Dumnezeu fără cusur, de către Forul suprem al cerului.

Să se dovedească îndeplinirea planului de mântuire, ilustrat prin prima sărbătoare ceremonială: Paștele.

Tot în cadrul sărbătorii Paștelui era și sărbătoarea snopului de legănat, care preînchipuia primul rod al jertfei Mântuitorului: primii înviați.

Confirmarea împlinirii acestei sărbători simbolice o constituie prezența în cer a celor douăzeci și patru de bătrâni. Traducerile literare ale Bibliei redau versetul din Apocalipsa 5:9 din imnul de laudă al celor douăzeci și patru de bătrâni: „Ne-ai răscumpărat pe noi”, ceea ce arată că acei bătrâni proveneau de pe pământ și au fost răscumpărați prin jertfa Domnului Isus.

Va urma. ■

**VREDNIC
ESTE MIELUL
EMILIAN
NICULESCU**

**DEȘI ESTE VORBA
DE CER, TOTUȘI NU
SE GĂSEȘTE NIMENI
CARE SĂ DEȚINĂ
VREDNICIA DE A DES-
CHIDE CARTEA CARE
ARE DE-A FACE CU
SOARTA BISERICII,
A OMENIRII.**

Emilian Niculescu, pastor pensionar

CONSTRUCTORI PE NOUL PĂMÂNT?

Proponenții doctrinei că mântuiții vor construi case pe noul pământ se referă la un singur text, și acela izolat de context. Este vorba despre Isaia 65:21: „Vor zidi case și le vor locui, vor sădi vii și le vor mânca rodul.”

Dar să citim în continuare tot pasajul, și anume versetele 17-25:

Versetul 17: „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou, așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte.”

Versetul 18: „Ci vă veți bucura și vă veți veseli pe vecie pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie și pe poporul lui, în bucurie.”

Versetul 19: „Eu Însuși Mă voi veseli asupra Ierusalimului și Mă voi bucura de poporul Meu; nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsurilor, nici glasul țipetelor.”

Versetul 20: „Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puține, nici bătrâni care să nu-și împlinescă zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr și cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos.”

Versetul 21: „Vor zidi case și le vor locui, vor sădi vii și le vor mânca rodul.”

Versetul 22: „Nu vor zidi case ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor.”

Versetul 23: „Nu vor munci degeaba și nu vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul și copiii lor vor fi împreună cu ei.”

Versetul 24: „Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta.”

Versetul 25: „Lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca boul și șarpele se va hrăni cu țărână. Niciun rău, nicio vătămare nu se va face pe tot muntele Meu cel sfânt, zice Domnul.”

Versetul 17 este făgăduința Domnului că El va face „ceruri noi și un pământ nou”.

Întrebarea care se ridică acum neapărat este aceasta: tot ce scrie mai departe se aplică la noul pământ, deci la viața viitoare?

Se vorbește mai departe despre: păcat, blestem, moarte. Și despre împlinirea zilelor: viață lungă, da, însă care se încheie. Zile multe, ca ale copacilor, dar care se termină. Sunt sigur că mulți cititori ai Bibliei s-au lovit

de asemenea dificultăți. Și încă sunt rugăciuni înălțate, pe care Domnul este mai mult decât dispus să le asculte.

Când a creat Dumnezeu lumea noastră, nu a existat în ea păcat, nu a existat blestem, nu a existat moarte. Acestea au venit după ce primii noștri părinți au călcat porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului. Blestemul și moartea au venit ca urmare a păcatului. Vor exista acestea în veci? Vor exista în lumea viitoare? Să vedem ce spune Biblia.

Păcat. Chiar versetul 25 din acest pasaj zice, redând cuvintele Domnului, că nu se va face niciun rău pe muntele Său cel sfânt, adică în împărăția Sa. Niciun rău, deci nu va mai exista păcat. Răul și-a avut originea în cer, în inima lui Lucifer, și a fost transferat pe pământ, dar va fi eradicat pentru totdeauna.

Blestem. „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji” (Apocalipsa 22:3). Dacă nu va mai fi nimic vrednic de blestem, e clar că nu va mai fi nici blestem.

Moarte. „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21:4). Dacă este vorba despre viață veșnică, apoi ea este veșnică, fără sfârșit, neurmată vreodată de moarte.

Dar toate aceste realități crude și nenorocite le întâlnim în pasajul din Isaia pe care l-am citat. Concluzia unică, fără rival, este că nu tot textul din Isaia 65:17-25 se referă la viața viitoare. Nu totul. Unele idei din el da, altele nu. Și chiar rugăciunea de cerere aparține vieții acesteia.

Pasajul acesta are forma unui chiasm, care e definit astfel: „Procedeu stilistic constând în așezarea încrucișată a două perechi de cuvinte pentru a forma o antiteză” (Dicționar de neologisme, București, 1978, p. 204).

Un chiasm poate să aibă multe forme, una dintre ele fiind: a – b – b – a. Așa este cel din textul în discuție. Versetele 17 și 25, deci primul și ultimul din acest pasaj, se referă exclusiv la viața viitoare. Exclusiv. Citiți-le din nou și vă veți convinge că așa este.

Dar unele părți din pasaj nu se pot aplica, în niciun caz, la viața veșnică, la cer sau la noul pământ. În niciun caz. Ați văzut: păcat, blestem, moarte.

Rămân două elemente din context care par a fi ne-
utre: construirea de case și sădirea de vii. Nu e nimic
rău în acestea, ele sunt întreprinderi umane nevinovate,
înțelepte și folositoare. Dar chiar între acestea două tre-
buie făcută distincție: Adam avea vițe-de-vie în Grădina
Edenului, dar nu case. I s-a cerut să îngrijească o grădină
gata făcută, dar nu să construiască ceva. Vor exista pomi
fructiferi și, fiți siguri, vițe-de-vie pe noul pământ; dar
mântuiții vor construi neapărat case? Lucrul acesta tre-
buie dovedit și nu văd cum s-ar putea.

Pe noul pământ nu vor exista geruri, ploi, furtuni,
alte intemperii și dezastre, pentru așa ceva nu este nevo-
ie de case. Iată textul care ajută la o clarificare a acestui
subiect: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i
va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță” (Apoca-
lipsa 7:16). Climă perfectă! Chiar acum e bine ca oame-
nii să petreacă o mare parte din timpul lor în aer liber,
în natură, deși casele sunt indispensabile pentru condiții
meteorologice și alte motive care nu vor exista pe noul
pământ. Au oare îngerii case?

Va exista o cetate uriașă, Noul Ierusalim, cetatea
sfântă. Aceasta este făcută în întregime de Dumnezeu
și e colosală, atât de mare încât în ea ar putea locui toți
mântuiții. Dar niște case făcute de ei? Orașe, comune,
sate, cătune? Pentru ce?

Serva Domnului a văzut, totuși, în prima viziune, și
case! Da? Atunci cade totul. Nu chiar. Auziți:

Apoi am început să privim lucrurile glorioase
din afara cetății. Acolo am văzut case splendide,
care aveau înfățișarea argintului, sprijinite pe pa-
tru stâlpi acoperiți cu perle magnifice la privire.
Acestea trebuiau să fie locuite de sfinți. În fiecare
era un raft de aur. I-am văzut pe mulți dintre sfinți
intrând în case, luând coroanele lor sclipitoare și
așezându-le pe raft, apoi ieșind afară pe câmpul
din jurul caselor ca să facă ceva cu pământul; nu
așa cum procedăm noi cu pământul aici; nu, nu.
(*Early Writings/Experiențe și viziuni*, p. 188)

Locuite de sfinți, dar construite de sfinți? Nu reiese
deloc de aici că mântuiții vor construi acele case splen-
dide, ele sunt deja acolo și ei se folosesc de ele. Dar pen-
tru ce? Se pare că au mai mult un rol ornamental decât
ca adăposturi ocrotitoare. Probabil la aceste case deja
făcute S-a referit Mântuitorul în Ioan 14:2.

În Isaia 65:17-25 sunt două teme, pe care e bine să le
distingem cu grijă. Ca și în Matei 24, unde Mântuitorul
a vorbit despre distrugerea Ierusalimului în anul 70, dar
și despre revenirea Sa în slavă. Și pe acestea noi chiar le
distingem cu grijă. Le-au amestecat Isaia și Isus? Nu, ci
ne-au dat nouă niște teme pentru acasă.

În Isaia 65:17-25 este vorba despre:

- (1) viața viitoare;
- (2) viața israeliților după revenirea din robie.

Numai la viața viitoare se aplică spectacolul animale-
lor blânde și toate vegane. Viață lungă, cu moarte târzie,
construirea de case, la viitorul israeliților. Nici acela nu
a fost așa cum ar fi vrut Dumnezeu, pentru că ei nu au
respectat partea lor de legământ.

Dar nu se aplică oare nimic la noul pământ din frag-
mentul despre case și vii? Ba da, principiul dreptății. În
cazul israeliților, ar fi fost dureros, și adesea a fost, ca ei
să construiască niște case și să le ocupe alții în mod sa-
mavolnic, sau să sădească vii și alții să le mănânce rodul.

Deci, nicio nedreptate pe pământul înnoit: „Niciun
rău, nicio vătămare nu se va face pe tot muntele Meu
cel sfânt” (Isaia 65:25). Deci viața
copiilor lui Dumnezeu pe no-
ul pământ va fi veșnică, fericită,
desfășurată în condiții de înfrățire
și iubire generală, fără niciun fel
de acte de nedreptate.

Încă un lucru și închei: există
în Spiritul Profetic unele aluzii la
textul din Isaia 65:21,22, dar fără
o descifrare a datelor din el; Ellen
White nu intră în detalii, ci este
vorba despre dreptatea și respectul
reciproc al societății mântuiților.

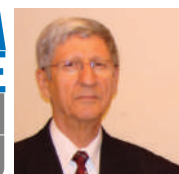
Dacă nu e clar, mai așteptați
puțin și, când vom fi acolo, toate
nedumeririle se vor risipi: „Acum
vedem ca într-o oglindă, în chip
întunecos, dar atunci vom vedea
față în față. Acum cunosc în parte,
dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cu-
noscut pe deplin” (1 Corinteni 13:12).

Vom cunoaște pe deplin! Vino, Doamne, și du-ne
acasă, ca să Te cunoaștem pe Tine mai bine și să cunoaș-
tem pe deplin tot ce ai Tu în plan să ne spui și să ne arăți!
Amin! ■

Pastor Ștefan Radu, doctor în teologie

LUMEA
VIITOARE
ȘTEFAN
RADU

NUMAI LA VIAȚA VI-
ITOARE SE APLICĂ
SPECTACOLUL ANI-
MALELOR BLÂNDE
ȘI VEGANE. VIAȚĂ
LUNGĂ, CU MOARTE
TÂRZIE, CONSTRUIREA
DE CASE, LA VIITORUL
ISRAELIȚILOR.

HIROȘHIMA, PUNCTUL ÎN CARE A ÎNCEPUT NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ PENTRU OMENIRE

APOFTEGMA „CE A FOST VA MAI FI”, CARE APARTINE ÎNȚELEPTULUI SOLOMON, NE PREZINTĂ UN SENS AL ISTORIEI CARE IMPLICĂ O ANUMITĂ BUCLĂ TEMPORALĂ SAU CICLICITATE. ISTORIA SE REPETĂ ÎN ANUMITE TIPARE.

Pentru mulți oameni, luna august este una de concediu de odihnă fizică sau mentală, în care se pot relaxa sau pot vizita anumite locuri turistice cu valoare culturală. În acest articol vă invit să facem o vizită la un loc de importanță care cu greu poate fi subestimată: Hiroshima. Războiul din Ucraina și amenințările repetate cu folosirea bombelor nucleare aduc în discuție riscul potențial, dar real, de a distruge lumea. Lumea pare mai degrabă resemnată decât speriată de aceste amenințări, în timp ce oamenii care consumă literatură religioasă văd în acest conflict cu potențial distructiv global un semn al sfârșitului lumii în orice variantă de interpretare asumată. Noi, ca adventiști, vedem faptul că în curând Dumnezeu trebuie să intervină și ultimele semne profetice se împlinesc.

Dar mai apare o întrebare derivată, dar extrem de importantă: oare chiar suntem în fața unui risc real sau este doar o retorică politică?

Ce a fost va mai fi

Apoftegma de mai sus, ce aparține lui Solomon, ne prezintă un sens al istoriei care implică o anumită buclă temporală sau ciclicitate. Istoria se repetă în anumite tipare. De aceea și Ellen White ne atrage atenția cu privire la riscul de a uita trecutul și lecțiile providențiale.

Anul acesta ne-a fost dat să ne reamintim de Hiroshima într-un mod cu totul inedit. În perioada 19-21 mai 2023 a avut loc Summitul G7 la Hiroshima. Alegerea locului nu este deloc întâmplătoare, pentru că punctul cel mai important este descurajarea folosirii armelor nucleare de distrugere în masă.

Evenimentul a cuprins și un moment de aducere a unui omagiu victimelor primului holocaust nuclear din istorie. Președinte SUA, Joe Biden, a adus la rândul dumnealui un omagiu, fiind al doilea președinte american care vizitează Hiroshima, după Barak Obama. Nici de data aceasta,

chiar într-un moment atât de încărcat de semnificații, președintele nu și-a cerut iertare. Atunci ce rost are omagiul? Dacă nu regreți fapta, înseamnă ori ironie pornită din complexul de superioritate, ori ipocrizie. De ochii lumii arăți compasiune, în fapt ești pregătit să repeți scenariul dacă va fi necesar. În schimb, alte țări sunt aspru condamnate și considerate barbare dacă se gândesc să le folosească.

Așadar, să nu uităm că au mai fost folosite aceste cumplite arme, că trauma poate fi depășită așa cum s-a întâmplat în cazul japonezilor, care devin prieteni și parteneri de nădejde ai americanilor și, deci, ce a fost va mai (putea) fi.

Epopoea unui proiect

Istoria descoperii forțelor nucleare și convertirea lor în arme ne ajută să înțelegem solemnitatea vremurilor pe care le trăim. Atomii și forțele lor obscure sunt parte a creației divine. Natura este opera lui Dumnezeu, dar oferită omului ca dar din partea Sa. Prin păcat, Adam a cedat dreptul de proprietate Șarpelui cel vechi. De atunci, acest drept este disputat, însă prin actul de răscumpărare, Domnul Hristos ne oferă șansa să recăpătăm dreptul asupra noastră și asupra mediului. Energiile din natură, fie din partea cosmică, fie din structura subatomică, sunt stabilite de Creator. Forța unei tornade, a unui cutremur sau tsunami ne arată că nu e bine să te iei la trântă cu natura. Dar în secolul XX, omul a reușit să pătrundă în intimitatea materiei și să elibereze puteri uluitoare care se ascund acolo. Fizica nucleară și cuantica au apărut exact la începutul secolului trecut și se ocupă în detaliu de detaliile naturii, fiind și cea mai grea parte a fizicii descoperite până acum.

Însă partea care ne interesează este istoria acestor descoperiri și responsabilitatea noastră față de ele.

Foarte pe scurt, o să trecem în revistă șirul de evenimente politice care au dus la realizarea primei bombe, precum și a rachetelor care pot transporta materialul cel mai periculos descoperit până în prezent. Când Germania a declanșat Al Doilea Război Mondial, specialiștii erau convinși că nemții se vor folosi de descoperirea fisiunii nucleare pentru a crea reacții în lanț. Ca urmare a epurărilor naziste, unii savanți evrei au plecat în SUA.

În 1942, savantul Robert Oppenheimer a fost desemnat să coordoneze Proiectul Manhattan pentru a descoperi înaintea germanilor arma care să stabilească învingătorii. Bomba era gata într-un proiect în valoare de 2 miliarde de dolari. În urma capitulării Germaniei, japonezii încă mai continuau confruntările militare. Odată realizată arma, trebuia rezolvată problema etică. Președintele american Harry S. Truman a numit o comisie din care făcea parte și Oppenheimer să decidă dacă este necesară detonarea bombei asupra Japoniei.

Cu acordul directorului științific, au hotărât aruncarea fără preaviz a primei bombe. Un argument important a fost că japonezii, prin cultura lor, nu vor capitula, așa că doar o demonstrație extraordinară de forță poate pune punct conflictului în Răsărit. În dimineața zilei de 6 august 1945 a fost aruncată asupra orașului Hiroshima, fără preaviz, prima bombă nucleară.

Lumea înțelegea că am intrat într-o nouă eră, cea a potențialului holocaustului global. Americanii aveau soluția finală. Când a văzut rezultatul devastator al exploziei, Oppenheimer și-a adus aminte de poemul indian Bhagavadgita: „Am devenit Moartea, distrugătorul lumilor.” Ce contrast față de descoperirea din cartea profetului Isaia, pe care o citează Domnul Isus în Luca 4:17-19: „...și I s-a dat cartea prorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: «Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.»”

Știința din spatele științei

În cartea *Mai ciudat decât ne putem imagina*, de John Higgs, apărută la Editura Litera, ne sunt prezentate câteva momente importante despre modul cum s-au făcut descoperiri științifice uimitoare în secolul XX și ce influențe oculte stau spatele lor.

În 1904, renumitul ocultist Aleister Crowley a scris o carte, mai precis a dictat o carte, despre care susținea că a primit-o de la „o ființă de o inteligență infinit mai subtilă și cu o putere mult superioară celor pe care le-am putea atribui umanului” (Higgs, 73). Această ființă stranie poartă numele de Aiwass și va fi îngerul său păzitor. Împreună cu soția sa, Rosé, s-au deplasat la Cairo. Acolo, soția sa a mărturisit că a început să primească mesaje de la zeul Horus, deși nu era cătuși de puțin interesată de religia egipteană. Pentru a verifica autenticitatea comunicării, și-a dus soția la Muzeul din Boulaq. A văzut mai multe statuete cu Horus, dar niciuna nu era cea din viziune. Când a ajuns la etaj a recunoscut într-o vitrină o figurină cu zeul Horus, care data din perioada dinastiei 26 și făcea parte dintr-un exponat care avea numărul 666. Acesta a fost un moment marcant pentru Crowley, care, din acel moment, a început să poarte numele de „Fiara 666”.

**SFÂRSITUL
ESTE APROAPE
MUGUREL
ASAFTEI**

**DAR APARE O ÎNTREBARE:
OARE CHIAR SUNTEM ÎN
FAȚA UNUI RISC REAL SAU
ESTE DOAR O RETORICĂ
POLITICĂ?**

Acest ocultist va avea o influență majoră asupra unui savant care va marca istoria științifică americană în domeniul aerospațial.

Marvel Parson iubea literatura științifico-fantastică. În timp ce oamenii de știință considerau că este imposibil de construit o rachetă care să ajungă la lună, pentru Parson lucrurile nu păreau de nerealizat. Inspirat dintr-o carte scrisă de Jules Verne, *De la pământ la lună*, imaginația tânărului a început să fie orientată spre proiecte mai concrete. Experții americani nu credeau că este posibilă realizarea unor rachete care să ajungă în spațiul cosmic. Nu și Parson, care visa și spera că se poate. Cu o inteligență genială, tânărul face ca aproape tot ce avem azi în materie de rachete cu combustibil solid să fie opera sa. Tot el a fost cofondator al Jet Propulsion Laboratory și al corporației Aerojet, pe fondul căreia va fi realizată NASA și care a fost fondată cu ocazia zilei de Halloween din 1936. Cea mai cunoscută agenție aerospațială din lume să fie fondată de un ocultist! E greu de acceptat de pasionații de știință și arată cât de volatilă este granița dintre știință și magie, sau cât de implicați pot fi demonii în sfera științei.

De tânăr a semnat un document prin care se numea pe sine antihrist. L-a invocat pentru prima dată pe Satana în viața lui de la vârsta de 13 ani. În privința sexualității, s-a dedicat unor practici de care mai bine nu pomenim. Și-a renegat tatăl natural, pe care-l ura, și și-a ales ca tată pe Crowley, pe care îl descoperă la începutul Celui de-Al Doilea Război Mondial. După încheierea războiului se dedică total ocultismului.

Marele său plan ocult era să distrugă lumea. Dar pentru asta nu era suficientă puterea rachetelor pe care le realizase. Nevoia era ca lumea să fie cuprinsă de puterea întunecată feminină numită Babalon, sau curva Babilonului. De aceea se va dedica unui șir de ritualuri pentru a o aduce și a o face să se descopere lumii.

Acest proiect se va realiza dacă ritualurile lui Babalon se vor desfășura timp de șapte ani, iar condiția era ca el să fie în viață la finalul perioadei. Atunci se va arăta în toată puterea sa Babalon și va pune stăpânire pe lume. Doar că primise o profeție îngrozitoare de la unul din colaboratorii ocultști, care îi comunică faptul că Babalon îl va distruge dintr-o privire. În 1952, în casa sa a avut loc o explozie care s-a auzit până la patru kilometri, i-a smuls maxilarul și i-a azvârlit brațul drept, care nu a mai fost niciodată găsit. Vecinii l-au găsit încă în viață. Dar, după 37 de minute, la 37 de ani, murea, ultimele sale cuvinte fiind: „Nu am terminat.”

Războiul din spatele războiului

În Germania era mare febră de a găsi o soluție, „soluția finală”. Una pentru evrei, alta pentru restul lumii. Pentru ultima, germanii îl aveau pe savantul von Braun, care realizase niște rachete cu raza de 320 km, incapabile

să fie interceptate de antiaeriana Aliților. Însă Hitler a ezitat inițial, pentru că nu credea că este posibil așa ceva. Abia pe finalul războiului a crezut, în urma vizionării unor filmări cu rachetele, și aprobă desfășurarea unui proiect pentru rachetele V-2 și după ce a primit aprobarea de a conduce un plan care se desfășura în subteran în 70 km de tuneluri care fuseseră realizate de sclavi. Peste 20.000 de sclavi au murit în aceste tuneluri. Mulți erau înfomețați, mureau de boli sau erau executați. Câte 12 erau aleși și erau spânzurați de macarale, trupurile lor rămânând atârâte zile în șir. La finalul războiului, pentru Forțele Aliate a fost cumplit să pătrundă în aceste canale din cauza duhului generate de cadavre.

Mai la est aflăm de o altă istorie foarte interesantă. Stalin înțelege că, dacă nu intră în cursa rachetelor, americanii ar șterge URSS de pe pământ. Singura soluție era să realizeze astfel de arme pentru a crea un echilibru la nivel planetar. Rușii au avut omul lor. Iar istoria are ironia ei. Un tânăr inginer în domeniul rachetelor, pe nume Serghei Koroliov, avea să fie deportat în Siberia, în lagărul Kolima, pentru o presupusă acțiune de sabotaj. În timp ce alți deținuți mureau pe capete, Koroliov, bătut, cu maxilarul rupt și cu dinții scoși, a supraviețuit în chip miraculos. Câteva schimbări la nivelul conducerii de la Kremlin și sub presiunea evenimentelor, oficialii ruși au readus în discuție dosarele mai multor deportați, printre care și a lui Koroliov.

Pentru asta trebuia să se prezinte de urgență la Moscova. Călătoria sa a fost o reală aventură, a fost nevoit să-și vândă paltonul pe care-l avea, rămânând cu niște haine subțiri la temperaturi de până la -50 grade C.

În urma rejudecării primește opt ani de detenție în loc de zece. Dar după reacția mai multor personalități a fost trimis într-o închisoare pentru intelectuali. Apoi va reveni în programul de cercetare spațială sovietică.

Rușii reușesc să pună mâna pe fragmente din programul rachetelor V2 realizate de von Braun. Prin activitatea genialului Koroliov au fost reconstruite, chiar îmbunătățite.

În final revenim la întrebarea dacă este posibil un atac nuclear în zilele noastre. Mai corect ar fi să ne întrebăm nu dacă se vor mai folosi, ci când, pentru că deja au mai fost folosite, așa cum ne amintește evenimentul de la Hiroshima. În al doilea rând, depinde de cine deține controlul acestor arme. Și mai important este de știut cine deține controlul minților acestor oameni. De unde se inspiră ei? Din cărțile oculte, spiritiste, sau din Biblie? Primesc viziuni de la Aiwass sau de la Dumnezeu? Ce duhuri îi inspiră?

Istoria secolului XX și reaprinderea războiului dintre marile puteri ale lumii ne arată că numărătoarea inversă se apropie de final și că suntem la sfârșitul sfârșitului. ■

Mugurel Asaftei, secretar, Conferința Moldova

FESTIVITATE DE ABSOLVIRE ÎN CAMPUSUL UNIVERSITĂȚII ADVENTUS DIN CERNICA – PROMOȚIA 2023

În duminica din 18 iunie, Universitatea Adventus s-a îmbrăcat în haine de sărbătoare pentru a-i întâmpina pe absolvenții promoției 2023. Momentul festiv a început la ora 10:00 cu un cuvânt de bun-venit din partea capelanului George Șchiopu și cu rugăciunea pastorului Adrian Petre, doctor în teologie. Programul a continuat cu un devoțional prezentat de pastorul Georget Pîrlitu, secretar executiv în cadrul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Apoi au urmat mai multe momente muzicale, prezentarea absolvenților Școlii postliceale „Dr. Luca” din Cernica și prezentarea absolvenților programelor de licență din cadrul Universității Adventus. După mesajul rectorului, conf. univ. dr. Laurențiu Moț, a urmat cuvântul de trimitere și rugăciunea de consacrare, prezentate de pastorul Marius Andrei, secretarul Asociației pastorale din cadrul Uniunii de Conferințe. Programul din capela universității s-a încheiat cu mulțumiri și flori oferite profesorilor, părinților, membrilor familiilor și prietenilor prezenți la acest eveniment, după care a venit timpul pentru felicitări și fotografii.

Această generație și-a ales ca motto mesajul textului biblic din Isaia 43:1: „Te chem pe nume!” De la intrarea în sală pentru momentul festiv și până la fotografia finală de grup, fiecare moment al evenimentului a fost trăit în mod unic și intens de toți participanții, mai ales de studenții absolvenți, de părinții lor, dar și de profesorii care au fost prezenți la această ocazie de sărbătoare. Declarațiile câtorva dintre participanți sunt elocvente în acest sens.

„Ne-am bucurat foarte mult de absolvirea unei promoții care a început studiile în condiții dificile, online, și care a reușit să se mobilizeze și să depășească dezavantajele acestei perioade de pandemie. Sperăm să aibă rezultate frumoase și la licență și mai ales le dorim să aibă călăuzirea lui Dumnezeu mai departe în viață. Ne bucurăm că cel puțin pe o parte dintre absolvenți îi vom avea în continuare cu noi în cadrul noului program de master în educație, care va începe în toamna acestui an. Ne pregătim să-i întâmpinăm cum se cuvine și pe bobocii care ni se vor alătura din toamnă la cele trei programe

de licență pe care universitatea noastră le oferă. Le mulțumim și părinților că au avut încredere în noi, ne-au fost alături și i-au susținut pe copiii lor. Suntem siguri că ei au avut un rol esențial în ceea ce s-a întâmplat astăzi. Dumnezeu să-i binecuvânteze!”

Conf. univ. dr. **Roxana Paraschiv**, decan

„Am avut bucuria să fiu îndrumătorul de an al absolvenților de la programul de studii Asistență socială. A fost o promoție specială, mă încercă emoții deosebite pentru că, deși au început în perioada de pandemie și toți studenții din catalog au avut multiple provocări profesionale, familiale, de sănătate sau academice, pentru că în paralel au studiat și alte programe de studiu, fiecare dintre ei și-a găsit timp, energie, resurse și dedicare pentru a urmări provocările cerințelor universitare ale programului de studii Asistență socială. Mai mult decât atât, pentru fiecare dintre ei pot să identific multiple oportunități profesionale ulterioare. Fiecare dintre ei a avut oportunitatea de a desfășura activități de practică în domenii pe care le consideră de interes, iar mulți dintre ei deja lucrează cu grupuri vulnerabile care sunt aproape de sufletul lor.”

Lector univ. dr. **Flavia Iosub Cracană**

IATĂ-MĂ
TRIMITE-MĂ!
EMANUEL
SALAGEAN

„Au fost trei ani frumoși, trei ani în care am apreciat fiecare răspuns din partea profesorilor, ani în care am putut să mă descopăr pe mine mai mult, să întăresc relația cu familia și tot ceea ce am acumulat va fi un pas înainte spre tot ceea ce doresc să fac pe mai departe. Pentru că, da, am o pasiune să lucrez cu oamenii și de abia aștept să am diploma în mână ca să pot să-mi caut ceva de lucru în orice domeniu al asistenței sociale și să îl las pe Dumnezeu să lucreze mai departe.

Nu știi de ce m-a chemat aici, pentru că au fost multe experiențe frumoase, dar știu că are un plan cu mine, plan pe care eu vreau să-l împlinesc.”

Daniela Moisoiu, absolventă Asistență socială

„De la început am fost foarte entuziasmat că vin într-un campus atât de frumos, mi-a făcut o impresie foarte bună de prima dată când am venit la Zilele Universității. Apoi am revenit, iar acum, cu ajutorul Domnului sunt la finalul studiilor. Au fost foarte multe momente pe care nu le voi uita de aici. Pot să amintesc ocaziile de întâlniri pe care le-am organizat cu colegii din campus, excursiile și multe altele, dar cred că cea mai frumoasă amintire rămâne Orașelul copiilor. A fost unul dintre proiectele mele de suflet pentru care Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am reușit să-l organizez împreună cu colegii, profesorii, universitatea, Asociația Adventus și alte persoane de la instituțiile din zonă. Din toată inima recomand Universitatea Adventus, cu toate programele ei de studii, mai ales că eu sunt și absolvent al programului Asistență socială. Este o bucurie să știi că ești alături de frații, prietenii și de colegii care știi că stau alături de tine și împart mâncarea împreună cu tine. E un loc frumos, vino aici!”

Daniel Foldvari, absolvent Teologie adventistă pastorală

„Anii mei la Universitatea Adventus au trecut frumos și repede, nu m-am așteptat să treacă atât de repede! Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare clipă petrecută aici. Timpul de aici a avut un mare impact asupra mea, de aceea cred că cel mai bine aș rezuma experiența trăită aici prin cuvântul *transformare*. De asemenea, pot să le spun colegilor care încă studiază aici că au făcut o alegere foarte bună că au venit în campusul Universității Adventus și le doresc să fie fericiți pe deplin și Dumnezeu să binecuvânteze viața lor.”

Grațîela Șorea, absolventă Pedagogia învățământului primar și preșcolar.

„Toți anii pe care i-am petrecut la Școala postliceală „Dr. Luca” din Cernica au fost plini de emoție, prietenie, am întâlnit oameni deosebiți, am urcat, dar uneori am și coborât, dar Domnul a fost cu mine și lucrul acesta îmi aduce o împlinire deosebită. Am trăit ocazii deosebite aici, dar absolvirea rămâne cel mai frumos moment pentru că am avut alături de mine familia și prietenii, am fost emoționată până la lacrimi. Recomand acest loc pentru că promovează valorile creștine și sunt sigură că orice tânăr care va ajunge aici nu va pleca din acest loc fără aibă un progres pentru minte și suflet.”

Geanina Ilie, absolventă Școala postliceală sanitară „Dr. Luca” din Cernica

„Nu ne-a fost greu să o lăsăm pe fata noastră să vină la Universitatea Adventus pentru că înainte a fost băiatul și am fost foarte mulțumiți de evoluția lui. La fel s-a întâmplat și cu fata, iar acum, la finalizarea studiilor, suntem încântați de transformarea ei. Este

experiența la care am visat pentru ea și care n-a avut loc acasă, ci aici. În ultimul timp s-a maturizat atât de mult că nici nu-mi vine să cred că este fata mea. Cred că a contat și ceea ce a primit în familie, dar ceea ce s-a întâmplat aici a fost determinant. Dacă eu aș fi la vârsta când ar trebui să aleg o universitate, aș veni în acest campus pentru că îmi place cum arată, dar mai ales pentru părțășia dintre profesori, colegi și tot personalul care se află aici. De aceea, cu mare drag recomand Universitatea Adventus, pentru că această instituție nu are în atenție doar realizarea academică, deși împlinește acest scop la cote înalte, ci are în vedere și partea sufletească, pregătirea pentru viață și pentru cer. Lucrul acesta mi se pare esențial, mai ales că de aici pleacă tinerii în viață. De aceea, eu le transmit un mare mulțumesc profesorilor și le doresc să continue pe aceeași cale să le înțeleagă nevoile viitorilor studenți și să-i ajute să se maturizeze, dar în primul rând să-i ajute să-L cunoască mai bine pe Domnul Isus.”

Paulin Florea, părinte

Din anul 1924, de când Universitatea Adventus și-a deschis porțile, au fost organizate zeci de festivități de absolvire pentru mai mult de 1.800 de absolvenți. La fel ca studenții din promoțiile precedente, și absolvenții din 2023 și-au propus să răspundă chemării divine de a-L reprezenta pe Dumnezeu și de a lucra pentru El. Experiența dobândită în anii de studii i-a convins că alături de Dumnezeu totul este posibil. Acum este rândul altor tineri să descopere acest adevăr. Cei care sunt interesați de oferta educațională a campusului universitar adventist din Cernica pot găsi informații despre oferta Universității Adventus la adresa de internet <https://uadventus.ro/anunturi/sesiune-de-admitere-la-universitatea-adventus-din-cernica-vara-2023/>, iar despre Școala postliceală sanitară „Dr. Luca” din Cernica, la adresa <https://uadventus.ro/anunturi/sesiune-de-admitere-la-scoala-postliceala-sanitara-dr-luca-din-cernica-2/> sau la numerele de telefon 0744 68 51 23 (Universitate) și 0744157723 (Școala sanitară). ■

Emanuel Sălăgean, pastor, șef birou comunicare și relații publice, Universitatea Adventus

ISTORIA UNUI LOC – LABIRINT 116 (VIII)

După ce tipografia a fost confiscată și tipărirea de literatură adventistă a fost interzisă, se părea că lucrarea editorială a bisericii pășea în „valea umbrei morții”. Singura publicație care a rezistat a fost revista *Curierul Adventist*.

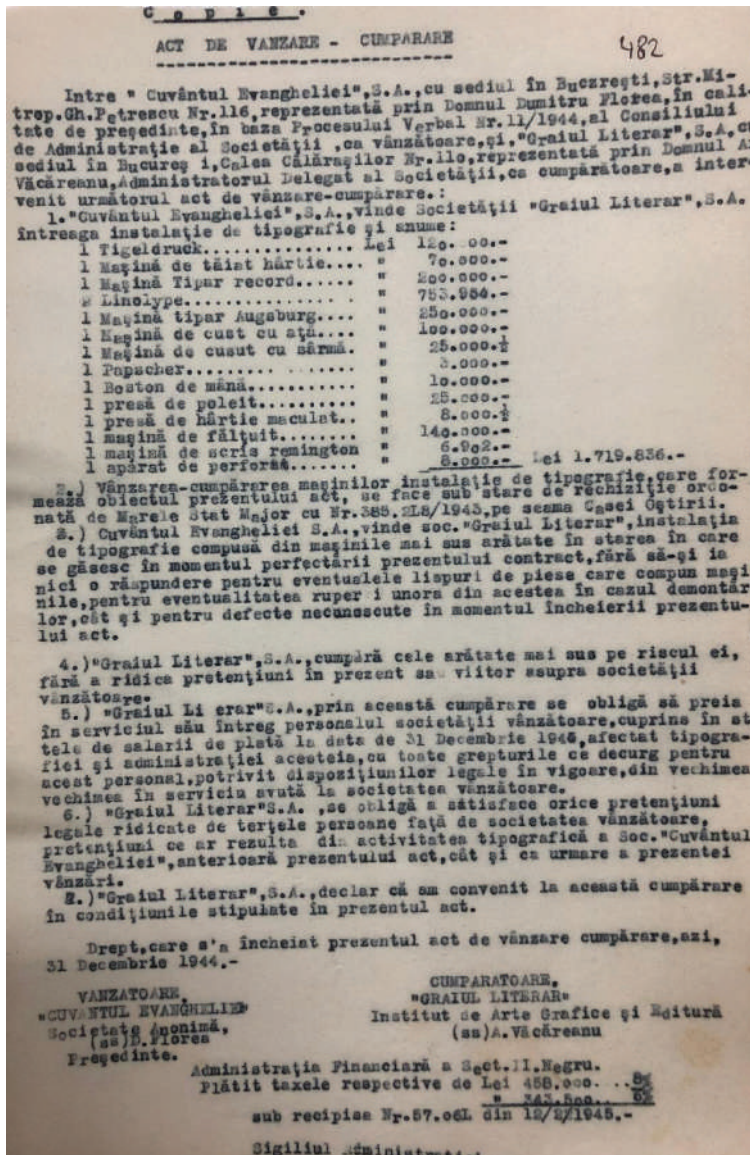
Într-un răspuns al Uniunii către Ministrul Cultelor, se spunea că „de la 1 ianuarie 1949, Biserica Adventistă n-a mai putut publica decât revista *Curierul Adventist* cu depunere prealabilă la Direcțiunea Evidenței, de fiecare dată în două exemplare”.¹ Revista apărea „sub

conducerea unui comitet de redacție”, ultimul redactor responsabil fiind Arthur Văcăreanu, menționat în caseta redacției a primului număr din 1948.

În 6 martie 1950, Direcția Generală a Presei și Tipăriturilor comunica redacției revistei *Curierul Adventist* aprobarea pentru „apariția publicației *Curierul Adventist*, ce va apărea lunar în 16 pagini cu un tiraj de 6.000 de exemplare la fiecare apariție”², dar, în mod paradoxal, numărul din luna martie al revistei a apărut având doar patru pagini care conțineau un mic articol despre Iacov și Esau, un altul tot de dimensiuni reduse, despre Avraam, și cinci studii biblice pentru Școala de Sabat. Câtă tristețe trebuie să fi cuprins sufletele celor care au fost nevoiți să redacteze revista în acest format și cât de șocați trebuie să fi fost cititorii revistei, obișnuiți să găsească în cuprinsul ei bogăție de hrană sufletească!

Dar lucrurile au continuat și mai rău, unele numere din acel an având doar două pagini cu câte cinci studii biblice, într-o formă prescurtată în limbile română și, alternativ, maghiară și germană. Cu toate acestea, rămâne de apreciat faptul că revista nu a dispărut cu totul, arătând la vremea respectivă că Biserica Adventistă din România exista, păstrând în condiții dificile unitatea doctrinară a bisericii și menținând aprinsă flacăra credinței în Dumnezeu, în puterea și dragostea Sa.

Ultimul număr al revistei *Curierul Adventist*, tipărit la Tipografia „Graiul Literar” în Labirint 116, a fost cel din noiembrie 1950, după care tipărirea s-a făcut la Întreprinderea Poligrafică nr. 2, strada Brezoianu nr. 25-35. Practic, în perioada 1950-1955, *Curierul Adventist* era mai degrabă un pliant în care erau publicate studiile Școlii de Sabat în limba română și în limbile germană sau maghiară. Cu privire la dimensiunile reduse ale revistei, poate fi sugestiv faptul că, în decembrie 1950, titlul sub care a apărut a fost „Buletinul Adventist”, caz unic în istoria zbuciumată a acestei publicații. Revista conținea articole cu titluri care nu aveau legătură cu viața bisericii: „Lucrări de anotimp”, „Un far al păcii”, „Ziua mînerului”, „Prășitul culturilor a treia și a patra oară”, „Splendoarea unor zile mari”, „O însămănțare pricepută și la timp – îmbeșugarea țării” și altele

CONTRACT DIRECT Nr. 61

Între :

Întreprinderea Poligrafică Nr. 2 = Întreprindere Industrială de Stat — cu sediul în București,
Str. Brezoianu, 23—25, Raionul Gh. Gheorghiu Dej, telefon 3.30.10, reprezentat prin
Tov. Gavrilăscu Dumitru

în baza Deciziei Nr. 653/952 denumit în cuprinsul
acestui contract „Furnizorul”, pe de o parte, și

UNIUNEA CONF. A CULTULUI ADVENTIST DIN ZIUA 7-a DIN RPR

cu sediul în
Str. **Mitr. Gh. Petrescu** Nr. **116** , Raion **T. Vladimirescu** **34561**
reprezentat prin
Tov. Arthur Văcăreanu

denumit în cuprinsul acestui contract „Beneficiarul”, pe de altă parte, a intervenit următorul contract direct :

Art. 1. — Beneficiarul se obligă a preda, spre executare, în cursul an. 1953 lucrări poligrafice în cantitățile specificate la art. 2 și stabilite conform repartițiilor Dir. G-rale E.P.D., iar furnizorul se obligă să le execute.

Art. 2 — Felul lucrărilor și cantitățile care fac obiectul prezentului contract sunt:

Ziarul "Curierul Adventist" cu apariția lunară (12 numere) în 4 paggădi, format 31x43 cm, tipar plane, exemplare în limba română 16.500, în 1. maghiară 3500, în limba germană 500.

Manuscrisul pentru culesse va fi adus cu 30 zile înainte de apariție.

Corectările în termen de 48 ore dela primire

Clisee zincografice pentru anul 1953, circa 6000 cm.p.

Materialul pentru zincografie va fi dat odată cu manuscrisul

Termenul de apariție va fi la 27 ale fiecărei luni.

ÎNTEPRINDEREA POLIGRAFICA Nr. 1
BUCUREȘTI
STR. GRIGORE ALEXANDRESCU, 93
TELEFON: 1.52.50

Către

Cultul Creștin Adventist din ziua 7-a din
R.P.R. - Uniunea de Conferințe
Str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu Nr. 116
Localitatea București
Raion

Referindu-ne la Comanda Dv. Nr. 547 / 6.XI 1953
Cda. ns. Nr. 6954 și în conformitate cu dispozițiile art. 8 din H. C. M. Nr. 524/1951, publicată în Buletinul Oficial Nr. 70/1951, vă înaintăm alăturat contractul Nr. 309 / 1953 referitor la Calendar de perete
în două exemplare, semnate, rugându-vă să ne restituiți unul din ele semnat de Dvs., în termen de cel mult 5 (cinci) zile dela primirea prezentei adrese.
Anexăm copie depe prezenta adresă, rugându-vă să o restituiți semnată și datată.

DIRECTOR
INTEPRINDEREA POLIGRAFICA Nr. 1

RESPONSABIL CONTRACTE.

Distr. Tr-Severin -
Pastor Ioan Stoian

Tabel nominal

581 23

cu Comunitățile și persoanele asociate la „Curierul Adventist” pe 1953.

Nr. Comunitatea	Numărul abonaților	Numele și prenumele abonaților	Statul	Locuștii	Comun.	Raion	Reg.
1. TR-SEVERIN	5 abon.	Comunitatea	12.6.	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin
		Al. Popescu	12.6.	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin
		Al. Popescu	12.6.	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin
		N. Pătrușchi	12.6.	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin
		Ioan Stoian	12.6.	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin
2. CLOȘANI	2 abon.	Comunitatea	12.6.	Cloșani	Cloșani	Cloșani	Cloșani
		St. Susita	12.6.	Cloșani	Cloșani	Cloșani	Cloșani
3. CORCOVA	2 abon.	Comunitatea	12.6.	Corcova	Corcova	Corcova	Corcova
		Al. Dîmbă	12.6.	Corcova	Corcova	Corcova	Corcova
4. DÂNCEU	1 abon.	Comunitatea	12.6.	Dânceu	Dânceu	Dânceu	Dânceu
5. LUPĂRIȘA	1 abon.	Comunitatea	12.6.	Lupărișa	Lupărișa	Lupărișa	Lupărișa
		Al. Popescu	12.6.	Lupărișa	Lupărișa	Lupărișa	Lupărișa
6. MIȘARCA	2 abon.	Comunitatea	12.6.	Mișarca	Mișarca	Mișarca	Mișarca
		Al. Popescu	12.6.	Mișarca	Mișarca	Mișarca	Mișarca
7. ROȘIORI	2 abon.	Comunitatea	12.6.	Roșiori	Roșiori	Roșiori	Roșiori
		V. Gheorghiu	12.6.	Roșiori	Roșiori	Roșiori	Roșiori
8. SIMIAN	2 abon.	Comunitatea	12.6.	Simian	Simian	Simian	Simian
		Al. Popescu	12.6.	Simian	Simian	Simian	Simian
9. PASTOR MIȘONAR	1 abon.	Al. Popescu	12.6.	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin
		Al. Popescu	12.6.	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin	Tr-Severin
	19 abon.						

Pastor Ioan Stoian

asemănătoare. În conținutul ei apăreau și articole cu caracter religios, iar în unele numere erau publicate și poezii. Comitetul de redacție era format în 1951 din Dumitru Florea, Petre Paulini, Vasile Florescu, Arthur Văcăreanu, Ioan Bătrâna, Gheorghe Indricău.³

Pe lângă tipărirea revistei *Curierul Adventist*, deși contextul nu era promițător, în septembrie 1951, Comitetul Uniunii a hotărât tipărirea unui calendar de perete (coală) pentru anul 1952 cu textele din straja dimineții, numind o comisie care să facă un proiect în acest sens.⁴ Nu știm dacă s-a reușit apariția în anul planificat, dar în noiembrie 1953, Întreprinderea Poligrafică nr. 1, București, trimitea către Cultul Creștin Adventist de Ziua a Șaptea contractul nr. 309/1953 pentru „Calendar de perete”.⁵

Cu privire la *Curierul Adventist*, se poate observa într-un contract încheiat între Întreprinderea Poligrafică nr. 2, București, și Uniunea de Conferințe reprezentată de Arthur Văcăreanu, pentru tipărirea revistei în anul 1953, că revista era de fapt un ziar: „Ziarul *Curierul Adventist* cu apariție lunară (12 numere), în 4 pagini, format 31x43 cm, tipar plane, exemplare în limba română 16.500, în limba maghiară 3.500, în limba germană 500.”⁶

La solicitarea Ministerului Cultelor din februarie 1954 de a fi numit un comitet de redacție și un redactor responsabil⁷, Comitetul Uniunii a hotărât ca Vasile Florescu să fie mai departe redactor responsabil la *Curierul Adventist*, iar comitetul redacțional să fie compus din Vasile Florescu, Dumitru Florea, Ioan Bătrâna, Gheorghe Indricău, Otto Hermann, Nicușor Ghițescu și Mihail Manea.⁸

După alegerile care au avut loc la nivelul Uniunii în 3 iulie 1955, când s-au făcut schimbări masive în componența Comitetului Uniunii, în luna septembrie au fost luate următoarele hotărâri cu privire la revista bisericii: Gheorghe Graur, consilier cu Școala de Sabat, să preia funcția de redactor responsabil; revista să apară lunar având 16 pagini; în revistă să apară articole prelucrate din cartea scrisă de E. G. White, *Hristos, Lumina lumii*, și articole care să stimuleze activitatea de binefacere în probleme sociale; în primul număr

CĂLĂUZIRE DIVINA
LEONIDA GHIOALDA

LABIRINT 116, LOCUL UNDE AM TRĂIT TIMP DE APROAPE UN SECOL
EXPERIENȚE ALE CĂLĂUZIRII DIVINE.

să se prezinte raportul Adunării Generale a Uniunii; articolele din numerele următoare să aparțină în proporție de 1/3 Uniunii și 2/3 Conferințelor.⁹ Astfel, primul număr din 1956 a apărut într-o formă îmbunătățită, după ani de zile de limitări și cenzură drastică. Au început să apară în revistă articole bine documentate, cu subiecte specific adventiste, versuri, știri din viața bisericii.

În 1958, în urma unor denunțuri, toți salariații din Labirint 116 s-au cutremurat când persoanele din conducerea bisericii, inclusiv Gheorghe Graur, care se ocupa de publicația bisericii, au fost arestate pentru cercetări de natură financiară, în urma cărora Ștefan Năilescu și Arthur Văcăreanu, președintele și, respectiv, casierul Uniunii, au fost condamnați la câte zece ani de închisoare. În urma schimbărilor care au avut loc la nivelul Uniunii, Dumitru Popa, care încă din 1957 fusese colaborator la redacția *Curierului Adventist*, a fost numit redactor ajutor, după un timp secretar de redacție, pentru ca din 1962 să dețină funcția de redactor al revistei până în 1993, timp de 32 de ani. Comitetul de redacție era compus din Pavel Crișan, Ioan Tachici, Ioan Dănețiu, Constantin Alexe și Dumitru Popa.¹⁰

Ani de-a rândul, revista *Curierul Adventist* a fost singura modalitate prin care puteau fi exprimate public idealurile adventismului și mijlocul prin care a fost menținută unitatea doctrinară și organizatorică a Bisericii Adventiste din România. Revista a apărut la fiecare două luni, fără întreruperi, fiecare număr având 24 de pagini, dar a fost supusă unei cenzuri drastice din partea Departamentului Cultelor. Deși tirajul a fost cu totul insuficient în raport cu nevoile, revista a fost dorită și citită de către membrii bisericii, care găseau în paginile ei atât articole de doctrină, cât și articole referitoare la aspecte practice ale vieții creștine.

Pe lângă *Curierul Adventist*, anual a fost tipărit calendarul cu textele biblice pentru rugăciunea de dimineață, în tiraj de 3.000 de exemplare în limba română, din 1968 adăugându-se 500 de exemplare în limba maghiară. Din 1971 au fost făcute demersuri pentru tipărirea acestuia și în formă de agendă, în 1.000 de exemplare. Tirajul pentru calendar a crescut în 1975 la 5.000 de exemplare în limba română și 500 în limba maghiară.¹¹

Începând cu ultimul număr al anului 1970, au fost tipărite în paginile *Curierului Adventist* studiile biblice pentru Școala de Sabat, pentru ca

după câțiva ani acestea să fie tipărite în volume separate.¹² Revista *Curierul Adventist* a continuat să apară cu aprobarea Departamentului Cultelor, dar în același tiraj insuficient față de nevoi. Dintr-o adresă a Uniunii către Conferința București în martie 1971, aflăm că pentru 16.455 de membri ai Conferinței erau repartizate 1.048 de reviste *Curierul Adventist*, ceea ce însemna o revistă la 15,7 membri.¹³ Această limitare a tirajului a determinat multiplicarea revistei pe căi subterane cu riscuri foarte mari. În condiții de monitorizare foarte strictă, s-a reușit totuși ca numărul 9-10 din anul 1975 al revistei să aibă pentru prima dată o copertă color, ceea ce era considerat un pas înainte la vremea respectivă.

În 1977 a apărut, după mulți ani de restricții severe în privința lucrării publicistice adventiste, lucrarea *Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului*, sub îndrumarea lui Dumitru Popa. Aceasta a deschis cumva drumul pentru apariția și a altor cărți: *Calea către Hristos și Parabolele Domnului Hristos*, în 1980, *Hristos, Lumina lumii și Tragedia veacurilor*, în 1981, toate scrise de autoarea E. G. White, *Epistola către Evrei*, în 1982, autor D. Popa, și *Figuri din istoria biblică a Vechiului Testament*, în 1987, autor E. G. White.¹⁴ Pe lângă acestea au mai fost tipărite câteva cursuri pentru Seminarul Teologic Adventist din București. În această perioadă au lucrat ca secretar de redacție Octavian Coconcea (1981-1991) și Ștefan Bratosin (1986-1987), iar în 1985, din comitetul de redacție făceau parte Dumitru Popa, Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Adrian Bocăneanu, Apostol Chelbegeanu, Iosif Gyeresi.¹⁵

În iunie 1985, Uniunea l-a angajat prin transfer pe Constantin Comorașu, de profesie tipograf, căruia i-a pus la dispoziție o mașină de tipar japoneză, instala-

tă în clădirea bisericii, în spațiul locuit mai înainte de Ioan Dănețiu, la parter, precum și la subsol. Aici au fost tipărite lucrări în tiraj redus ca: *Manualul Comunității, Organizația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, autor D. Popa, precum și studiile trimestriale ale Școlii de Sabat, colecții de partituri pentru cor și altele.

Dar avertizările cu privire la demolare erau tot mai dese și tot mai punctuale, astfel că editura și cele câteva utilaje tipografice au fost mutate din Labirint 116 și, în anul 1988, în caseta redacției a *Curierului Adventist* nr. 5-6 a apărut noua adresă – strada Plantelor nr. 12 – unde se mutase și sediul Uniunii. Prin urmare, legătura dintre Labirint 116 și lucrarea de publicații a bisericii s-a întrerupt pentru o scurtă vreme.

A venit Revoluția din 1989, și imediat au fost făcute planuri pentru relansarea activității editoriale adventiste. Comitetul Uniunii a hotărât ca de la 1 ianuarie 1990 să se treacă la sistemul de abonamente pentru toți credincioșii

la revista *Curierul Adventist*, care avea să apară lunar, să se mărească tirajul la studiile Școlii de Sabat și la cartea scrisă de E. G. White, *Profeți și regi*.¹⁶ După o întrerupere de o jumătate de secol, după câteva luni, a apărut din nou revista *Semnele Timpului*.¹⁷

În iunie 1990, Lazăr Forray, care achiziționase deja o mașină de tipar, a fost numit responsabil cu publicațiile la nivelul Uniunii și a depus eforturi deosebite pentru relansarea lucrării de publicații în România. În 1991 au început lucrări de amenajare a spațiului din Labirint 116 pentru instalarea tipografiei în locul unde funcționase cândva. A fost o surpriză plăcută când sub dușumea s-au descoperit fundațiile vechilor utilaje tipografice, care au fost întărite pentru susținerea noilor utilaje primite în dar din America și Germania. Din 1992, în Labirint 116 a început să se tipărească din nou literatură adventistă, după o pauză de peste 40 de ani, prima carte tipărită fiind *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, de E. G. White.¹⁸

Pe 3 martie 1993, Comitetul Uniunii a hotărât înființarea Casei de Editură „Cuvântul Evangheliei”, ca unitate de producție a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, director fiind numit Valeriu Petrescu,

iar șef de producție la tipografie, Dan Dumitru.¹⁹ O lună mai târziu s-a hotărât construirea unei magazii pentru nevoile tipografiei din Labirint 116.²⁰ Începând cu primul număr din anul 1994, în caseta redacției revistei *Curierul Adventist* a apărut din nou adresa din Labirint 116, redactor fiind Adrian Bocăneanu. În același an, pe 24 noiembrie, Comitetul Uniunii a hotărât „reorganizarea activității de editură și tipografie în societatea comercială Casa de Editură Viață și Sănătate, proprietatea bisericii”.²¹

Sub conducerea directorului Valeriu Petrescu, activitatea editorială s-a organizat și s-a dezvoltat, Labirint 116 devenind din nou locul de unde porneau în toată țara periodicele bisericii, cărți de spiritualitate, de sănătate, pentru copii, pentru familie, și diverse materiale de evanghelizare. Sistemul de distribuire a literaturii a fost îmbunătățit prin organizarea colportajului, prin înființarea de depozite la sediile Conferințelor, astfel că,

următori, dezvoltarea a continuat cu tiraje impresionante, cu dotări moderne în privința utilajelor.

A venit anul 2011, când clădirea în care funcționase atâția ani a fost demolată și, prin urmare, Editura Viață și Sănătate a trebuit să fie mutată din Labirint în diverse locuri, până când, în anul 2012, a fost inaugurat noul sediu construit în doar cinci luni în localitatea Pantelimon. Nu vom uita Labirint 116, locul unde am trăit timp de aproape un secol experiențe elocvente ale călăuzirii și binecuvântării lui Dumnezeu prin lucrarea de publicații a Bisericii Adventiste din România. ■

Leonida Ghioaldă, pastor pensionar

în 1996, au fost tipărite 22 de cărți, 12 titluri pentru evanghelizare, 12 titluri diverse, 12 periodice, toate însumând 111.152.400 de pagini tipărite.²² În 1998, totalul paginilor tipărite a fost de 243.216.908, o cifră impresionantă, datorită și materialelor tipărite pentru campania evanghelistică NET '99.²³ În anul 2000, „în condițiile economice dificile pe care societatea românească le traversa, Editura Viață și Sănătate reușea să fie una dintre puținele edituri românești care rezista fără subvenții și care își îndeplinea misiunea pentru care fusese creată. Producția anului 2000 era impresionantă, însumând un număr de 186.499.310 pagini tipărite”²⁴

Din anul 2000, revista *Curierul Adventist* a fost tipărită avându-l ca redactor-șef pe Aron Moldovan,²⁵ din 2002, pe Gabriel Dincă²⁶, iar din septembrie 2009, pe Virgil Peicu.²⁷

În 2001, Paul Csavdari a fost numit director al Editurii Viață și Sănătate,²⁸ până în 2005, când într-un raport prezentat la Adunarea Generală a Uniunii spunea: „În ultimii cinci ani de pe porțile editurii au plecat peste 1,3 milioane colete cu cărți și reviste. Așezate unele peste altele, cărțile s-ar ridica 25 de km – de trei ori înălțimea celui mai înalt munte, sau dacă s-ar pune pagină lângă pagină, cărțile și revistele publicate ar înconjura Pământul la Ecuator”²⁹

Din 2005 până astăzi, în funcția de director al editurii se află Iacob Pop, care a continuat să îmbunătățească sistemul de colportaj, sistemul de distribuție prin librăriile Sola Scriptura și a promovat proiecte noi, ridicând nivelul producției atât în privința cantității, dar și în ceea ce privește calitatea ei. În 2007, numărul de pagini tipărite a fost de 203.533.463, iar în 2008, achiziționându-se utilaje noi, numărul s-a dublat: 446.893.203.³⁰ În anii

¹ Arhivă Uniune, Dosar 29, fila 329.

² Arhivă Uniune, Dosar 76, fila 776.

³ Arhivă Uniune, Dosar A3/134, P. V. nr. 23/ 30 iulie 1951.

⁴ Arhivă Uniune, Dosar 41, fila 227, P.V. nr. 29/19 septembrie 1951.

⁵ Arhivă Uniune, Dosar 41, fila 785.

⁶ Arhivă Uniune, Dosar 41, fila 730.

⁷ Arhivă Uniune, Dosar 44, fila 414.

⁸ Arhivă Uniune, Dosar 41, fila 58, P.V. nr. 8/23 februarie 1954.

⁹ Arhivă Uniune, Dosar A3/124, P. V. nr. 25/7 septembrie 1955.

¹⁰ Ioan Bătrâna, *Curierul Adventist*, nr. 1-2/1962, p. 3.

¹¹ Arhivă Uniune, Dosar 173, fila 6.

¹² Arhivă Uniune, Dosar 173, fila 3; Dosar 183, fila 529.

¹³ Arhivă Conferința Muntenia, Dosar corespondență 1971.

¹⁴ *Editura Viață și Sănătate – 25 de ani de activitate – Pantelimon: Viață și Sănătate*, 2019, p. 37.

¹⁵ Arhivă Uniune, Dosar A3/187, P. V. nr. 33/27 noiembrie 1985.

¹⁶ Arhivă Uniune, Dosar A3/189, P.V. nr. 48/26 decembrie 1989.

¹⁷ *Curierul Adventist*, nr. 6/1990, p. 13.

¹⁸ *Editura Viață și Sănătate – 25 de ani de activitate – Pantelimon: Viață și Sănătate*, 2019, p. 43.

¹⁹ Arhivă Uniune, Dosar 291, fila 172, P.V. nr. 5/3 martie 1993.

²⁰ Arhivă Uniune, Dosar 291, fila 185, P.V. nr. 10/14 aprilie 1993.

²¹ *Curierul Adventist*, nr. 12/1994, p. 10; Arhivă Uniune, Dosar 350, fila 102.

²² *Editura Viață și Sănătate – 25 de ani de activitate – Pantelimon: Viață și Sănătate*, 2019, p. 49.

²³ *Editura Viață și Sănătate – 25 de ani de activitate – Pantelimon: Viață și Sănătate*, 2019, p. 51.

²⁴ *Editura Viață și Sănătate – 25 de ani de activitate – Pantelimon: Viață și Sănătate*, 2019, p. 53.

²⁵ Arhivă Uniune, Dosar 424, P.V. nr. ?/17 mai 2000.

²⁶ *Curierul Adventist*, nr. 9/2002, p. 1.

²⁷ *Curierul Adventist*, nr. 9/2009, p. 2.

²⁸ *Curierul Adventist*, nr. 7/2001, p. 24.

²⁹ *Curierul Adventist*, nr. 3/2005, p. 18.

³⁰ *Editura Viață și Sănătate – 25 de ani de activitate – Pantelimon: Viață și Sănătate*, 2019, p. 58, 59.

SACRAMENTUL CERCETĂRII PERSONALE

Interpreți, văzători și nevăzători

Cu câțiva ani în urmă, am avut onoarea să fiu în plătoul unei emisiuni, alături de un pastor care susținea că Apocalipsa 13 n-ar avea nicio legătură cu papalitatea și că apariția unei legi duminicale în viitor ar fi o așteptare nerealistă. Ideea aparține curentului postadventist – o decizie totală de rădăcinile noastre istorice și, în special, de credința că E. G. White a fost o vizionară, cu mesaje relevante și pentru generația noastră.

La cealaltă extremă ne aflăm mulți dintre noi, care nu obișnuim să studiem Biblia pentru noi înșine, ci preferăm explicații de-a gata, pe care să nu trebuiască (și să nu avem voie!) să le verificăm. În acest sens, avem la îndemână scrierile inspirate ale lui Ellen White, despre care presupunem că trebuie să fi știut totul despre vedeniile lui Ioan.

Ioan a scris corect tot ce a văzut, dar a înțeles mult mai puțin decât a scris. Nici nu pare să fi fost la fel de curios ca Daniel.¹ Cel dintâi era un apostol de origine modestă, mulțumit cu peștele cel mare pentru cină. Al doilea era un tânăr din casa regală a iudeilor, îmbătrânind ca un faimos înțelept la curtea Babilonului. Acesta trebuia să dea socoteală înțelepților lumii și propriei sale conștiințe frământate, despre ce i se descoperea. Amândoi au primit descoperiri de valoare, mesaje din partea unui Dumnezeu infailibil.

Nici Daniel, nici Ioan nu înțeleseseră multe din propriile descoperiri primite. Din avantajul retrospectivității istorice, noi avem astăzi favoarea să le înțelegem mult mai bine decât cei ce au primit aceste descoperiri codificate.

Bine, dar Ellen White?

De obicei ne purtăm ca și cum Ellen White trebuie să fi înțeles complet toate profețiile și că scrierile ei ar fi ultimul cuvânt al lui Dumnezeu în interpretarea Scripturilor. Prin urmare, n-ar trebui să ne pierdem vremea cu ceea ce ei nu i s-a descoperit, ba ar fi chiar periculos și păcătos.

Totuși, Ellen White nu a scris niciun comentariu la Daniel și la Apocalipsa, ci ocazional s-a referit la acele profeții care aveau o însemnătate specială în credința adventistă, în măsura în care a preluat interpretările date de ceilalți pionieri. La acestea s-au adăugat unele informații primite de ea prin viziuni, care au confirmat studiul biblic al pionierilor.

Dar contribuții teologice ale lui Ellen G. White în ce privește interpretarea textului, dincolo de consensul pionierilor, nu avem.² Iar confirmarea inspirată a unor interpretări pionierești nu înseamnă că acestea ar fi fost perfecte. De exemplu, ea a spus că „harta profetică” din 1843 a fost făcută sub îndrumarea divină. Totuși, nici ea, nici ceilalți pionieri nu și-au asumat toate datele de pe acea „hartă”. (De exemplu, cele „șapte vremi” din Daniel 4, care ar fi 2.520 de ani, din 667 î.H. până în 1843).³ Aici putem repeta principiul pe care ea l-a subliniat, cu privire la rosturile revelației: „Biblia a fost dată pentru scopuri practice.”⁴ Și Ellen White a scris tot pentru scopuri practice.

Dacă E. G. White ne-ar fi adus toată lumina înțelegerii profețiilor, de ce ne-ar mai fi îndemnat ea să investigăm în continuare Scriptura pentru mai multă lumină?

Lumină nouă? De ce nu!

Într-o suită de articole adresate în special autorilor și editorilor din domeniul publicațiilor adventiste, Ellen White a scris următoarele cuvinte, pe care vă rog să le citiți cu atenție. Chiar dacă ele au fost scrise pe fondul controverselor de după 1888 sau în contextul disputelor despre [jertfa] „necurmată” și despre alte detalii profetice, pot fi aplicate principial și în alte cazuri de interpretare biblică:⁵

[26:3] Nu trebuie să gândim astfel: „Bine, noi avem tot adevărul, înțelegem care sunt stâlpii de bază ai credinței noastre și putem fi mulțumiți cu aceste cunoștințe.” Dar adevărul avansează, este dinamic și trebuie să umblăm în această lumină sporită, progresivă. [26:4] Un frate mă întreba: „Soră White, credeți că trebuie să înțelegem adevărul fiecare personal? De ce n-am putea să acceptăm interpretările adevărate pe care ceilalți le-au adunat și să

AVANTAJUL RETROSPECTIVEI FLORIN LAIU

DE FAPT, NICI DANIEL ȘI NICI IOAN NU ÎNȚELESERĂ MULTE DIN PROPRIILE DESCOPERIRI PRIMITE DIN PARTEA UNUI DUMNEZEU INFAILIBIL. DIN AVANTAJUL RETROSPECTIVEI ISTORICE, NOI AVEM ASTĂZI FAVOAREA SĂ LE ÎNȚEGEM MULT MAI BINE DECÂT CEI CE AU PRIMIT ACESTE DESCOPERIRI CODIFICATE.

avem încredere în ele, pentru că ei au cercetat subiectele, [27:1] iar noi să ne vedem de treabă, fără a fi nevoiți să ne extenuăm mințile în cercetarea acelor subiecte? Nu credeți că acești oameni din trecut, care ne-au adus adevărul, au fost inspirați de Dumnezeu?”

[27:2] Nu îndrăznesc să afirm că acei oameni n-ar fi fost călăuziți de Dumnezeu, pentru că Hristos călăuzește în tot adevărul; dar, dacă este vorba de inspirație în toată plinătatea semnificației, răspunsul meu este „nu”. [...] Ar trebui să ne bizuim pe puterea infinită. Dumnezeu ne-a dezvăluit aceasta de foarte multă vreme. Trebuie să avem o credință vie în inimile noastre și să dorim lumină mai multă.

[27:3] Un spirit de fariseism a intrat în poporul care pretinde că are credință în adevărul pentru aceste zile din urmă. Ei sunt mulțumiți de starea în care se află: „Noi avem adevărul. Nu mai este altă lumină pentru poporul lui Dumnezeu.”

Dar nu suntem în siguranță când adoptăm o astfel de poziție, în care nu mai acceptăm nimic altceva, decât ce am convenit deja ca fiind adevăr. Fiecare dintre noi ar trebui să cerceteze cu perseverență Biblia, în mod personal. Ar trebui să săpăm după adevăr în mina Cuvântului lui Dumnezeu. [...]

Unii m-au întrebat dacă eu cred cumva că mai este lumină pentru poporul lui Dumnezeu. Noi ne-am încuiat într-atât mințile, [28:1] încât se pare că nu înțelegem ce lucrare extraordinară are Dumnezeu pentru noi. O lumină tot mai mare trebuie să strălucească asupra noastră.

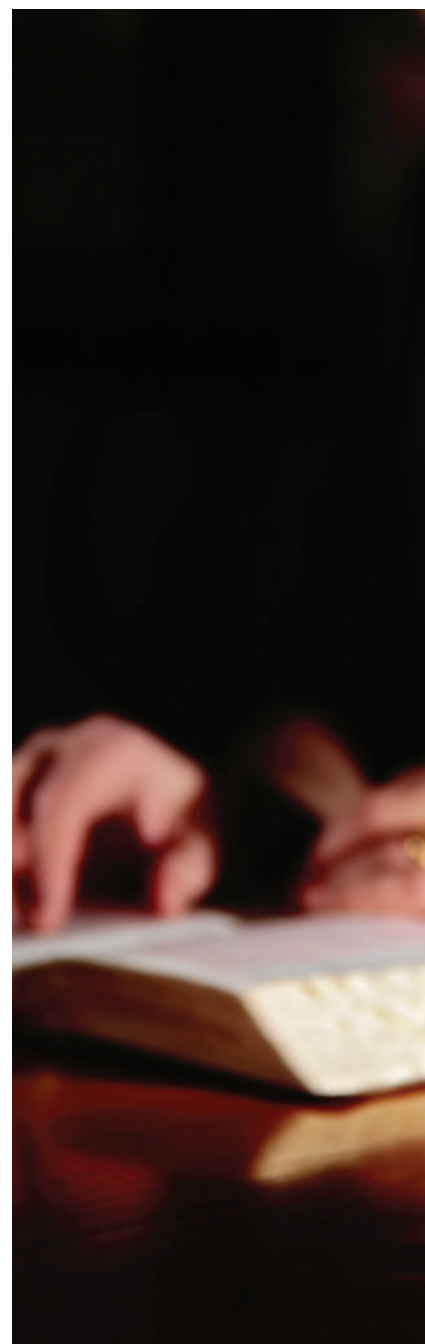
[28:2] Pentru acela care trăiește în comuniune cu Soarele Neprihănirii, Cuvântul lui Dumnezeu va străluci mereu într-o lumină nouă. Nimeni să nu tragă concluzia că nu mai avem adevăruri pe care să le descoperim. Căutătorul de adevăr cu sânguință și rugăciune va vedea că din Cuvântul lui Dumnezeu străbat mereu noi raze prețioase de lumină. Sunt încă multe nestemate risipite, care trebuie adunate, pentru a intra în proprietatea rămașitei poporului lui Dumnezeu.

[29:3] Ar trebui, oare, să formulăm mai întâi fiecare doctrină și apoi să încercăm să potrivim Scriptura cu ideile noastre stabilite? Sau mai degrabă să aducem opiniile noastre în fața Scripturii, comparându-ne amănunțit teoriile cu Scripturile adevărului? Mulți dintre aceia care citesc și chiar învață Scripturile nu înțeleg adevărurile valoroase pe care le citesc sau le învață. [...]

[29:5] Trebuie să ne umilim inimile înainte de a începe să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, dând la o parte tot egoismul nostru și orice dorință de originalitate. [30:1] Ideile la care noi am ținut foarte mult nu trebuie considerate infailibile. Tocmai din cauza tradițiilor strămoșești, la care nu au fost dispuși să renunțe, a venit nenorocirea asupra lui Israel. Ei nu puteau concepe că vreuna din ideile lor sau din înțelegerile lor cu privire la Scriptură ar avea vreun punct slab. Indiferent cât de mult au fost acceptate anumite păreri de unii oameni, trebuie să se renunțe la ele, dacă nu sunt susținute în mod cinstit de Scriptură. Cei ce caută adevărul din toată inima nu vor pregeta să supună cercetării și criticii toate concepțiile și ideile lor și nu se vor supăra dacă cineva le-ar pune la îndoială părerile și ideile [...]. Acesta este spiritul care domnea printre noi acum patruzeci de ani [1852].

[30:2] Avem multe lucruri de învățat și multe, foarte multe de dezvățat. Numai Dumnezeu și cerul sunt infailibili. Cei care cred că nu vor trebui să renunțe la o idee mult iubită, sau că nu vor avea ocazia să-și schimbe părerea vor fi dezamăgiți. Dacă ne vom încăpățâna să ne susținem ideile și părerile noastre cu orice preț, nu vom ajunge nicio dată la acea unitate pentru care Se ruga Hristos.

[31:4] Când poporul lui Dumnezeu crește în har, va avea parte de o înțelegere tot mai clară a Cuvântului Său. El va descoperi o lumină și o frumusețe nouă în adevărurile lui sfinte. Acest lucru a fost valabil pentru biserica din toate veacurile [32:1] și la fel va fi până la sfârșitul timpului. Dar când viața spirituală scade, există tendința de a se opri din cercetare pentru cunoașterea adevărului. Oamenii se mulțumesc astfel cu lumina pe care au primit-o deja din Cuvântul lui Dumnezeu și descurajează orice continuare a cercetă-

rii Scripturilor. Ei devin „conservatori” și caută să evite orice discuție.

[32:2] Faptul că nu există nicio controversă și nicio agitație în poporul lui Dumnezeu nu este neapărat o dovadă că ei se țin tare de doctrina sănătoasă. Există motive să ne temem că este posibil ca ei să nu mai distingă clar adevărul de eroare. Când din studiul Scripturii nu se ridică nicio întrebare nouă, când nu apar diferențe de opinii care să conducă la studiul personal

al Bibliei, pentru a vedea dacă ei stau în adevăr, vor fi mulți astăzi, ca și pe vremuri, care se vor ține de tradiție și se vor închina la ce nu cunosc.

[32:3] Mi s-a arătat că mulți din cei care afirmă că au cunoștința adevărului prezent nu știu ce cred. Ei nu înțeleg bazele credinței lor și nu apreciază în mod corect lucrarea care se desfășoară în timpul acesta. Când va veni timpul încercării, chiar oamenii care acum îi învață pe alții nu vor putea să ofere dovezi temeinice pentru unele dintre doctrinele lor, care vor fi supuse examinării. Până la venirea încercării, ei nu vor ști cât de ignoranți sunt.

[32:4] În biserică există mulți care sunt siguri că înțeleg ceea ce cred, dar care nu vor ști cât de slabi sunt până va veni timpul încercării. Fiind izolați de cei de-o credință cu ei și nevoiți a sta în picioare singuri, ca să ofere temeiuri pentru ceea ce cred, [33:1] vor fi foarte surprinși să vadă cât sunt de confuzi cu privire la ceea ce acceptaseră ca fiind adevăr. În mijlocul nostru a avut loc o îndepărtare de Dumnezeu și o îndreptare a atenției către om, înlocuind înțelepciunea divină cu cea umană. [33:2] Dar Dumnezeu Își va trezi poporul. Dacă alte metode vor da greș, vor apărea în mijlocul lor erezii care vor separa pleava de grâu.

Tuturor acelor care cred în Cuvântul Său, Dumnezeu le adre-

sează chemarea de a se trezi din somn. Acum [după 1888] avem parte de o lumină prețioasă, potrivită pentru timpul în care ne găsim. Pericolele care ne pasc sunt dezvăluite de adevărul Bibliei. Această lumină ar trebui să ne conducă la un studiu sârguincios al Scripturii și la o cercetare foarte critică a pozițiilor pe care stăm.

[33:3] Dumnezeu dorește ca poporul Lui să cerceteze temeinic și perseverent, cu post și rugăciune, toate implicațiile și pozițiile adevărului. Credințioșii nu trebuie să fie mulțumiți cu presupuneri și idei greșite cu privire la ceea ce constituie adevărul. Credința lor trebuie să stea tare pe Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca atunci când va veni timpul de încercare și când vor fi duși în curțile de judecată ca să dea socoteală de credința lor, să poată oferi un temei pentru speranța pe care o au, cu modestie și cu respect [1 Petru 3:15].

[33:4] Agitați, agitați, agitați! Subiectele pe care trebuie să le prezentăm întregii lumi trebuie să constituie o realitate vie pentru noi. Este foarte important ca, în apărarea doctrinelor pe care le considerăm a fi puncte fundamentale ale credinței noastre, să nu folosim niciodată argumente care nu sunt foarte solide. Acestea l-ar putea reduce la tăcere pe adversar, dar nu fac cinste adevărului. Trebuie să argumentăm numai cu dovezi sănătoase, care nu doar să-i aducă la tăcere pe adversarii noștri, dar să reziste la cea mai minuțioasă examinare.

[34:1] Oricât de mare ar fi dezvoltarea intelectuală a cuiva, nimeni să nu se amăgească cu gândul că nu mai are nevoie de un studiu continuu și minuțios al Scripturii, pentru obținerea unei lumini mai mari. Fiecare credincios are datoria de a studia profețiile în mod personal. Trebuie să fim mereu atenți, pentru a putea distinge fiecare rază de lumină pe care Dumnezeu ne-o trimite și să prindem chiar primele scipiri ale adevărului. Printr-un studiu pe genunchi, putem avea o lumină mai clară pe care s-o prezentăm și altora. [34:2] Când poporul lui Dumnezeu este mulțumit cu lumina pe care o are, trebuie să știe că acest lucru nu este pe placul lui Dumnezeu. El dorește ca poporul Lui să înainteze continuu pentru a primi lumina sporită care strălucește deasupra lor.

[34:3] Atitudinea actuală a bisericii Îi displace lui Dumnezeu. Oamenii au devenit plini de încredere în sine și nu mai simt nevoia după mai mult adevăr și după o lumină mai mare. Trăim clipe în care Satana lucrează la dreapta, la stânga, înain-

tea și înapoia noastră, iar noi, ca popor, dormim. Dumnezeu dorește să se audă o voce care să trezească poporul la acțiune.

[34:4] Fraților, trebuie să înfigem adânc cazmaua în minile adevărului. Puteți să aveți întrebări cu privire la (să puneți la îndoială) unele lucruri în sinea voastră, sau unul față de altul, dacă o faceți într-un spirit onest. Dar de prea multe ori, eul este prezent într-o măsură foarte mare, dovedind un spirit necreștin încă de la începutul cercetării. Satana se delectează cu așa ceva, dar noi trebuie să venim cu inimă smerită, ca să aflăm adevărul pentru noi înșine.

„Nimeni nu are scuză să declare că nu mai există niciun adevăr de descoperit și că toate expunerile noastre biblice ar fi fără eroare. Faptul că poporul nostru a susținut ca adevăr anumite doctrine timp de mulți ani nu este o dovadă că ideile noastre sunt infailibile. Timpul nu va prefăce eroarea în adevăr, iar adevărul își poate permite să fie deschis („fair”). O doctrină adevărată nu va pierde nimic printr-o investigație minuțioasă.” [1892]⁶

FAPTUL CĂ POPORUL NOSTRU A SUSȚINUT CA ADEVĂR ANUMITE DOCTRINE TIMP DE MULȚI ANI NU ESTE O DOVADĂ CĂ IDEILE NOASTRE SUNT INFAILIBILE. TIMPUL NU VA PREFĂCE EROAREA ÎN ADEVĂR.

„Dacă stâlpii credinței noastre nu trec testul unei investigații, ar trebui s-o știm [1889].”⁷

„Nu putem adopta poziția că unitatea bisericii constă în a vedea fiecare text din Scriptură în exact aceeași lumină. Biserica poate adopta rezoluție după rezoluție, pentru a anihila orice dezacord de opinii, dar noi nu putem forța mintea și voința, pentru ca astfel să dezrădăcinăm dezacordul. Aceste rezoluții pot acoperi dezacordul, dar nu-l pot stinge, pentru ca pe calea aceasta să avem o înțelegere unanimă. Nimic altceva nu poate desăvârși unirea în biserică, decât un spirit de îngăduință și răbdare asemenea lui Hristos.” [1892]⁸

„Dacă poporul lui Dumnezeu ar aprecia cuvântul Său, am avea un cer aici jos, în biserică. Creștinii ar fi nerăbdători și flămânzi după cercetarea Cuvântului. Ar fi dornici să aibă timp în care să compare text cu text și să mediteze asupra Cuvântului. [...] Învățătura Bibliei ar fi pentru ei ca frunzele pomului vieții. [...] Ploi de har înviorătoare le-ar îmborsă și înviora sufletul, făcându-i să uite orice osteneală și trudă.” [1904]⁹

Pentru moment este suficient ca introducerea ceea ce trebuie spus. În următorul număr al revistei ne vom ocupa mai de aproape de anumite aspecte ale profeției din Apocalipsa 13. ■

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

¹ Comparați Apoc. 7:14 cu Dan. 7:16,19; 8:27; 12:7. Ioan nu întreabă nimic, ci este întrebat, ca să-i provoace curiozitatea, dar ridică din umeri. Prin contrast, Daniel se îmbolnăvește de nezac că nu înțelege o profeție suspectă.

² „Un studiu al notelor lăsate de Clarence C. Crisler, secretarul E. G. White, când revizuirea din 1911 a cărții *Marea luptă* era în pregătire, a dat la iveală faptul că sursa literară pentru capitolul despre Revoluția Franceză nu a fost o colecție de istorici, mai mult sau mai puțin buni, ci mai întâi a unui singur scriitor: Uriah Smith. Cartea acestuia (*Thoughts on Daniel and Revelation*) a fost sursa de bază a capitolului. Se dovedește astfel... că Ellen White nu a folosit nimic din autorii Scott, Gleig, Theirs, sau Alison, pe care Smith să nu-l aibă. De fiecare dată când Smith a renunțat la un material, ea a renunțat la același material. Astfel că nu Ellen White a selectat istorici slabi și a citit sau interpretat greșit evidența găsită la ei, ci Uriah Smith!” (Graeme Bradford, *More than a Prophet*, published by Biblical Perspectives, Berrien Springs, Michigan. 2006, cap. 22, p. 196.1). <http://www.sdanet.org/atissue/books/bradford/index.htm>. Deși cuvintele de mai sus se referă la capitolul 9 din Apocalipsa, discutat în capitolul Profeții împlinite” din *Marea luptă*, observația este aplicabilă și la alte explicații date în *Marea luptă* sau în alte locuri. Acestea sunt de regulă interpretările celorlalți pionieri și materializate în cartea lui Uriah Smith, care este foarte bună și a făcut mult bine, dar nu este chiar ultimul cuvânt al lui Dumnezeu în materie de interpretare apocaliptică.

³ L.E.F., “Historical Data on ‘1843’ Chart”, *Ministry*, mai 1942. <https://www.ministrymagazine.org/archive/1942/05/historical-data-on-1843-chart>.

⁴ *ISM (Solii alese*, vol. 1), p. 20.2.

⁵ *Counsels for Writers and Editors (Sfaturi pentru autori și editori)*, cap. 4, compilație de articole, publicată în 1946:26-44; *RH*, 25 martie 1890; *RH*, 18 iunie 1889; *Counsels on Sabbath School Work*, 1892:34; *RH*, 26 iulie 1892. {ISM 37.3}; *Gospel Workers*, pp. 297-300. (1915). m.egwwritings.org.

⁶ *RH*, 20 decembrie 1892.

⁷ “If the pillars of our faith will not stand the test of investigation, it is time that we knew it.” *RH*, 18 iunie 1889.

⁸ Ms. 24, 1892 – *Manuscript Releases*, vol. 11, pp. 261-269; [MR No. 898]; THE 1888 MATERIALS, 1092.

⁹ *Mărturii*, vol. 8, p. 193.

A. Rezolvă exercițiile de matematică scriind rezultatele în căsuțele de sub fiecare operație. Folosește-te de tabelul din dreapta ca să scrii litera corectă sub fiecare număr. Vei afla unde a fost ascuns Moise de mama lui.

869	43	265	544	777	43	59
-782	$\times 7$	$+198$	$: 8$	-356	$\times 9$	$+99$
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

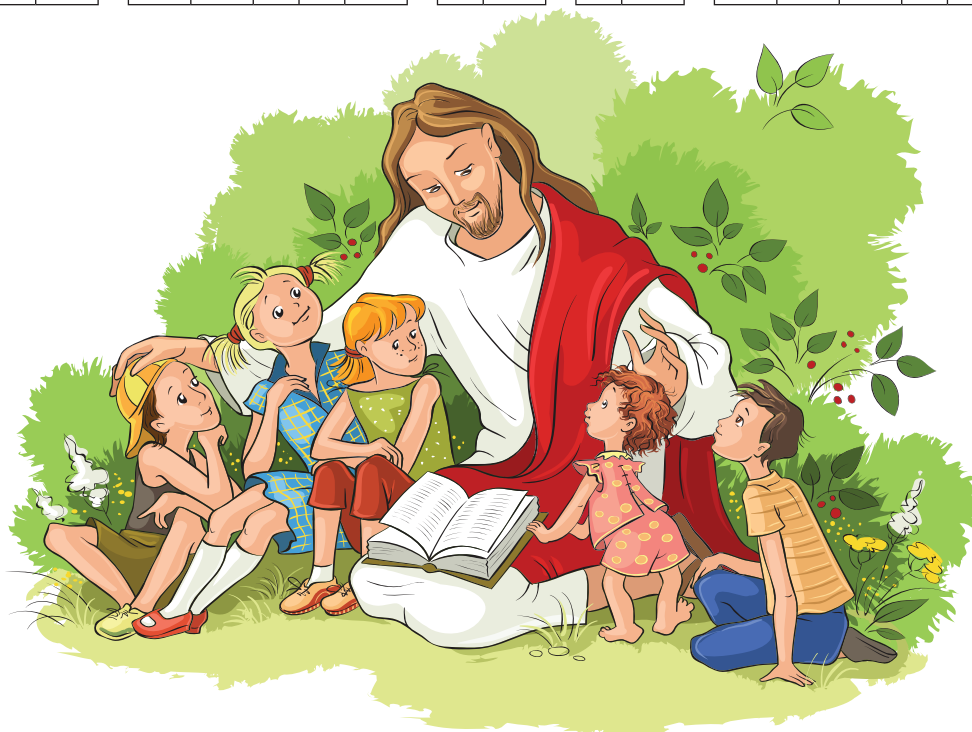
57 - P	301 - O
68 - U	363 - R
87 - C	387 - E
138 - G	398 - V
158 - Ț	401 - D
221 - A	421 - L
263 - M	463 - Ș

B. Descoperă de ce a venit Isus, folosindu-te de codul de mai jos. Scrie literele în spațiile libere.

20 = A	19 = Ă	18 = Â	17 = C	16 = D
15 = E	14 = I	13 = L	12 = M	11 = N
10 = O	9 = P	8 = R	7 = S	6 = Ș
5 = T	4 = Ț	3 = U	2 = V	1 = Z

<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>				
10	12	3	13	14	7	3	7	20	2	15	11	14	5

<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>		
7	19	17	20	3	5	15	6	14	7	19	12	18	11	5	3	14	20	7	17	19

Răspunsuri: A. COȘULEȚ; B. Omul Isus a venit să caute și să mântuiască.

Alina Chirileanu, director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe

www.medicadventist.ro

ÎNSCRIE-TE

în nomenclatorul personalului medical*

adventist

Platformă destinată misunii medicale

*medici, stomatologi, farmaciști, nutriționiști,
asistenți medicali, kinetoterapeuți, biologi, chimiști,
psihologi, programatori, graficieni, content creators etc.

